Akbaba

İzmirin içinde vurdular beni!..

Kızınız evlenme çağına gelince

CİHAZ MASRAFLARINI

nasıl karşılıyacaksınız?

Şimdiden tedbir almazsanız, o günler gelip çatınca başınız bir hayli sıkışabilir...

Halbuki kızınızın cihaz masraflarını karşılamak için pratik ve verimli bir yol mevcuttur. Herhalde duymuş olacaksınız... Türkiye İş Bankası, İ. K. C. H. namı altında çok cazip bir plânı tasarruf sahiplerinin istifadesine iki senedenberi arzetmiş bulunuyor.

İratlı Küçük Cari Hesaplar, bir nev'i tekaüdiye, dayanak, tahsil ve cihaz masrafı karşılığı olarak, 50.000 liraya kadar PEŞİN SERMAYE veya 600 — çocuklar için 720 — liraya kadar kaydıhayat şartiyle AYLIK İRAT kazandırır... üstelik % 2.5 faiz getirir ve hesap sahibine Türkiye İş Bankasının çok zengin mutad ikramiye çekilişlerine iştirak hakkı verir.

İratlı Küçük Cari Hesabınızı İş Bankasının herhangi bir Şube veya Ajansında açtırabilirsiniz. Gişelerimiz bu fevkalâde plân hakkında izahat vermekten zevk duyacaklardır.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-314

SAYI : 263 C.: 11 28 MART 1957 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

İSTANBULLU

ANLADIK: Yedek parça yok, ilâç yok, mürekkep yok, kalem yok... Çünkü, döviz yok!

E, peynir niye yok? Tavuk niye yok?.. Çay niye yok?.. Hattâ bir kaç gün sonra soracağız: Sabun niye yok?

Yoksa, lâfla yürütmeğe çalıştığımız bütün peynir gemilerimiz battı mı? Yoksa, kuluçkadaki bütün yumurtalarımız cılk mı çıktı?.. Yoksa, kaç yıldır geçmek için paçaları sıvadığımız bütün çaylar kurudu mu?.. Ve yoksa, nasıl olsa dokunamadığımız için mi sabun da su gibi ortadan kayboluyor?

Bir gazete haberinden öğreniyoruz ki, Et ve Balık Kurumu, Amerika'dan et de getirmiş!

Aman, kurumunu sevsinler!. Demek bundan sonra Sam Amcanın etini yiyeceğiz, içimiz de dışımız gibi naylon olacak!

Ekmek Amerika'dan, et Amerika'dan... Maşallah, biz politikanın iç güveysine döndük!

Hayır, hayır, bunu da kabul edeceğim: Bizim Orta Anadolu budur. Yağmur, politika nimeti değil ki, kiminin tarlasına yağsın, kiminin tarlasına yağmasın! Tabiat, seçim sandığı değil ki iki nutuk çekip oy alır gibi mahsul alasın!

Ama, dikkat ediyorum, İstanbul'da artık İstanbul'lu da kalmadı. O ne oldu? O nereye gitti acaba?

Bakıyorum, cadde ortasında bir kalabalık: Fotoğrafçı camekânında ya maç resmi seyrediyor, ya bacakları havada çıplak dansöz resmi... Bu salyalı bıyıkların, bu kepekli kafaların, bu ucuz lâvanta kokan altın bilezikli yağız ve tıkız kadınların hiç biri benim eski hemşehrilerim değil!

Dün akşam, Şehir galerisi kapısında, arkadaşını zorlayan bir liseli genç gördüm:

— Gel ulan, diyordu, biraz matrak geçelim!

İtiraf edeyim, utandım ama, yeni sanatın bir kelime ile bu kadar güzel tenkidini de ilk defa duydum!

Eski çocuk günlerimi düşünüyorum: Boğaziçi iskelelerinde birbirine yol veren teşrifat meraklısı yolcuları... Efendi komşuları... Hanım teyzeleri... Kafes arkasında hasret türküleri çağıran gelinlik kızları... Hattâ, mâniler söyliyerek geçen ketenhelvacıları. Bunların yalnız elleri, yüzleri, kılıkları, kıyafetleri değil, sesleri bile İstanbullu'ydu!

Adnan Menderes, masal devlerinin güciyle, bize, asırlık çöplerin, asırlık molozların altından yepyeni, tertemiz, pırıl pırıl, hayal ötesi bir İstanbul çıkarıyor: Akşamın esmer penbesi içinde mermer endamı uzanan minareleri, altın ayları ışıyan kubbeleriyle, her tepesi her caddesi denize kavuşmuş bir İstanbul!

Ama ya o şair Nedim'in terbiye ve nezaketini övdüğü, ya o Ziya Gökalp'ın güzel türkçesine âşık olduğu İstanbullu?.. O nerede?.. O nereye gitti?... Onu nasıl bulacağız?..

Bu acı suali, Eğitim Şûrasının toplandığı bugünlerde sormak yerinde olur.

YUSUF ZİYA ORTAÇ

İstanbul Belediyesi bütçesi 206 milyon lira.. (Gazeteler)

....
Bir elinde cımbız
Bir elinde ayna
UMURUNDA MI, DÜNYA!...

★ **Yazan : Adnan VELİ** ★

SAKIZCILARIN Melek Hanım, perşembe pazarından alışverişini yapıp eve dönerken, Nalbur Kirkor'un köşesinde, Deli Asiye'ye rastladı:

— Ayol kardeşim, nerelerdesin hanidir?.. Şükriye'nin üçüz doğurduğundanberi, birbirimizi göremez olduk. Eskidenberi hakikatsız olduğunu bilirim ama, insan ne de olsa mevlût dönüşü, kapımızın tokmağını iki sefer takırdatıverir.

— Ne desen haklısın hemşireciğim. Ama yüreğimin içini bir görsen, şaşar kalırsın. Rûzu mahşer gününü ölmeden önce gördüm. Dünyanın ne kadar üzüntüsü varsa bizim kapımın önünde kuyruk yapmış kardeşim.

— Ama ben bir şeyler duydum. Cenabı Rabbim, Halil İbrahim bereketi versin. Zümrütüanka kuşu, Asiye hanıma, destur diyip diyip de, avuçlar dolusu yakut taşıyormuş diyerekten duydum.

— Hah işte, benim de nasırım orada.. Allah kimseden vücut sağlığını eksik etmesin. Her şeyin başı o. Üst tarafı fâni dünya vesvesesi. Elimize üç kuruş geçti diye, rahat huzur bulamıyorsun ki..

— Eeee, ne olmuş?.. Anlatsana hemşire..

— Ne olacak kardeşim?.. Şu Tatar Pakize'yi hasedinden çatlatmadan ölecek olursam, vallahi gözüm açık gideceğim. Karı; anadan doğma erkek natırı. Varsa yoksa benimle uğraşır. Duyan da, karının kocası geçerken, pencereye yeşil yemeni astım zanneder. Ama benim elim, akşamlara kadar mısır kökü çapalamıyor ya.. Ona lâyığını gösteriverdim. Şimdi oradan geliyorum.

— İyi yapmışsın kardeşim.. Ne yaptın bari?..

— Daha ne yapayım?.. Zenbilin içine havanı koyduğum gibi, gidip karının kapısında gümbür gümbür kına dövdüm.

— Eeeeee, sahi mi?.. Tatar Pakize senin kına dövdüğünü görmedi mi?..

— Görmez olur mu hemşire?.. Karı cumbanın arkasında, yüzbir sefer geyirti geçirdi. Ama ben hiç aldırış etmeden, hem de havan elini, havanın kenarına vurup vurup da şangırdatarak, tam yarım saat kına dövdüm. Sonunda da kınayı, avuç avuç kapısına serpip karıyı çatlattım.

— İyi yapmışsın vallahi kardeşim.. Zoru neymiş yellozun?..

— Zoru hasetlik.. Onun oğlu, bıldır, kasaplığa başlamıştı. Oğlan kasap olunca, karı da anadan doğma Elizabet kesildi. Bir kibir, bir kibir.. Artık ne lâflar söylememiş, görsen... «Benim oğlum yakında apartumanı dikecek, taksileri kapımın önüne dizecek, gelinine kaçak Avrupa kürkleri giydirecek, kaynanasına da pantantifler takacak» diyerekten, kapı kapı ilânat geçiyormuş.. Hadi diyelim ki, geçerse geçsin.. Ama benim üzerime de lâkırdı düzmüş.. Asıl bana dokunan bu.. Diyesiymiş ki, «benim oğlum işini bilir. Zenginliğin yolunu tuttu» demiş. «O karının oğlu hâlâ, Meskenet kıraathanesinde ocakçılık etsin bakalım» demiş. «Demokrata yazılmamak için inat ettikçe» demiş, «herşey onlara mehel» demiş.. Elin ağızı, torba değil ki büzesin.. Tutmuşlar, bu lâfı benim oğlana yetiştirmişler. Bu lâkırdı, evlâtçığımın içine; şamandıra gibi oturdu. Hanidir efkâr eder durur.. Zenaati kahvecilik.. Son zamanlarda ortalıktan kahve de kalkınca, doğrusu, durumu epicene bozulmuştu. Ama akıldan yana, Vallahi Alaman kralının mehendislerinden aşağı kalmaz. Geçende geldi. «Ana» dedi. «Kahveci esnafına, vilâyetteki tenzil bürosundan altışar kilo kahve verdiler» dedi. «Ben de, kendi hakkımı aldım» dedi. «Ama artık kahvecilik zenaatini bırakacağım» dedi. «Bu kahveyi de satacağım» dedi. «Başka iş yapacağım» dedi. Ben de ona dedim ki «ayol» dedim, «sen bunca seneair bu işin içindesin» dedim. «Şimdiki zamanda başka iş tutmak kolay mı» dedim. Oğlan bu sefer, «ben bu evi, bir haftalığına rehine koyacağım» diye tutturmaz mı?..

— Eeeee?.. Hayırdır işallah..

— «Ayol» dedim, «âhır vaktimde beni sokaklarda mı süründüreceksin?» dedim. «Baba yâdigârı evi rehine koydurur muyum ben?» dedim. Ama, dinletemedim ki... Sen tut, bir adamla anlaş.. Bir haftalığına beşyüz lira faiz vermek kavliyle, evi rehine koyup, bilmem kaç bin lira al... Ondan sonracığıma, doğru Balıkpazarına in. Oradan çuvallar dolusu erzak al. Bir de baktım ki, evin önüne bir kamyon yanaştı.. Oğlan çuvalların üstünde.. Ben diyeyim yirmi çuval kuru fasulye, sen de otuz çuval.. Sabun desen hâkezâ.. Mercimek desen hâkezâ.. Makarna desen hâkezâ.. Yağ desen hâkezâ.. Oldu mu sana evin içerisi kooperatif bakkaliyesi.. Oğlan bir de terazi uydurmuş.. Beş kilo fasulya tartıyor, beş kilo makarna tartıyor, bilmem kaç kilo yağ tartıyor, bilmem kaç kilo mercimek, bilmem kaç kilo sabun tartıyor. Sonra da, o tenzil bürosundan aldığı kahveden 10 gram tartıyor. Hepsini paket edip, üzerine 100 lira diyerekten fiyat yazıyor.

Sabahlara kadar o, terazinin başında, ben de fasulye ile sabun çuvallarının arasında, bir hal olduk. Eller desen, dirseklere kadar simsiyah kesildi. Mezeci elinden farkı kalmadı. Surat desen kir, pas için-de.. Belediye otobüslarının pencereleri gibi leş. Odalardaki, sofadaki paketler de tınazlar gibi yığıldı. İkimiz de damla uyku uyumadık. Nihayet sabah oldu. Bizim oğlan kapının önüne çıkıp da, «Yüz liralık erzak alana, on gram da kahve veriliyor» diyerekten bir sefer ya bağırdı, ya bağırmadı. Eh kardeşim, o ortalığın halini bir görmeliydin.. Ahali birbirini nasıl çiğniyor, nasıl eve hücum ediyor, vallâhi görülecek şey.. Yüz lirayı uzatan, koca paketi sırtladığı gibi gidiyor. On dakika geçmeden bir daha geliyor. Sonradan, «Asiye hanımların evinde kahve satılıyor» diyerekten karakola haber gitmiş. Eksik olmasın kumser, hemen iki pulis yollamış da, ahali birbirini çiğnemesin diye göz kulak olmalarını tenbih etmiş.. Uzun lâfın kısası, akşam olmadan, bir kamyon erzak bitti kardeşim.. Bizim oğlan ertesi sabah, hemen bir kamyon mal daha getirmez mi?.. Böylelikle Balıkpazarında döküntü olaraktan, pirinç, fasulya, makarna, sabun, yani ne varsa, hepsini ucuzcana toplıyaraktan, içine 10 gram da kahve kattımıydı, ibâdullah gidiyor. İki gün sonra bir hesap.. Vallahi, yalan söylemiyeyim, tam onbir bin beşyüz lira sâfi kâr kazanmış..

— Bak şu şeytan oğlanın işine kardeş.. Altı kilo kahve ile zengin oldu desene...

— Dur, daha lâfım bitmedi.. Oğlan gidip faizini vermiş, evi rehinden çıkarmış. Ama elimize de onbinden fazla kâr kaldı.. O para ile, gidip bu sefer de karaborsadan, 10 paket çay uydurmuş.. Gene bir kamyon erzak aldı. Beş kilo fasulya, beş kilo sabun, beş kilo pirinç, beş kilo mercimek, beş kilo yağ, beş gram çay.. Hadi bakalım yüz lira... E kardeş.. O ahaliyi görme..

Ertesi gün gidip, nereden uydurduysa uydurmuş. İki teneke beyaz peynir bulmuş. İşin kolayını aldı ya.. Beş kilo fasulya, beş kilo sabun, beş kilo pirinç, beş kilo mercimek, beş kilo yağ, on gram beyaz peynir.. Paketi yüz lira..

İşte böyle böyle, onbeş günün içinde 65 bin lira kazandı. Sen olsan, oğlu kasap dükkânı açtı diyerekten, burnunun ucuna kantoron yağı sürüp de, gözlerinin elifini devire devire, kadınlar hamamında çalım satan Tatar Pakize'nin evinin kapısında, kına döver misin, dövmez misin kardeşim?..

— Aaaa, helbette döverim.

— İşte ben de karıyı çatlattım. Oradan geliyorum.. Benim oğlan da, şimdi evde, gene paket yapıyor. Bir yerden iki deste toplu iğne uydurmuş. Beş kilo fasulya, beş kilo sabun, beş kilo pirinç, beş kilo mercimek, beş kilo yağ, bir tane toplu iğne.. Paketi 100 lira.. İyi değil mi kardeşim?.. Bu usule Avrupada, «Metazori Kooperatifi» diyorlarmış. Bizde de yeni yeni başladı. Hadi kardeşçiğim, kusura bakma, eve geç kaldım.. Seni de beklerim..

ALAY OLAY

GÖKTEN YERE!

Sevgili valimizin bir helikopterle gökten Dolmabahçe stadına ineceği yazılmıştı.

Ama, günler geçti ve rivayetin aslı çıkmadı. Sebebini sorduk, yetkili bir zat şu açıklamayı yaptı:

— Efendim, muhterem valimizin adı, bildiğiniz gibi Fahrettin'dir. Yani dinin iftiharı!.. E, bilirsiniz ki, İslâm dini, yeryüzüne gökten inmiştir. Şimdi, bu mübarek iniş varken bir de gâvur icadı Helikoptere binip inmeğe ne lüzum var?.. Kaldı ki, soyadları da Gök-ay'dır!

★

SPOREL, TÜRKÇE KONUŞ!

Aman sevsinler, Fenerbahçe kulübünün reisi, meşhur tüccarlarımızdan ve sayın milletvekillerimizden Bay Zeki Sporel'in gazetelerde çıkan demecini okudunuz mu?..

Durun, size nümunelik bir kaç kelime, bir kaç tabir, bir kaç cümle parçası verelim:

«Müntehap» «Vâki davete icabetle» «kanî», «esaslar hususunda»......

Ama, bunlardan daha parlağı var: «İdealist ve gayr-i idealist!»

Nasıl, beğendiniz mi Zeki beyimizin türkçesini?..

Aman iki gözüm milletvekilim, elbet bilirsiniz ki, «ideal» fransızcadır. «Gayr» da arapça... Bu ikisinin arasına bir «i» koyarak farsca terkip yapılır mı?.. Buna değil okul türkçesi, azınlık mekteplerî türkçesi bile izin vermez!

Futbolcu diliyle söylememi isterseniz, sayın bayım, bir penaltı yaptınız!

Tevekkeli «Söz gümüşse sükût altındır» dememişler. Bunca yıl, sporda da, hayatta da, hattâ Mecliste de sustunuz ve altın gibi değerlendikçe değerlendiniz. Ne vardı konuşacak sanki?.. Bırakın bütün gevezelikleri bizim gibi akılsızlara ve bir daha dil ile ikrar, kalp ile tasdik edin. Essükût, hayr-ül mineddırdır!..

★

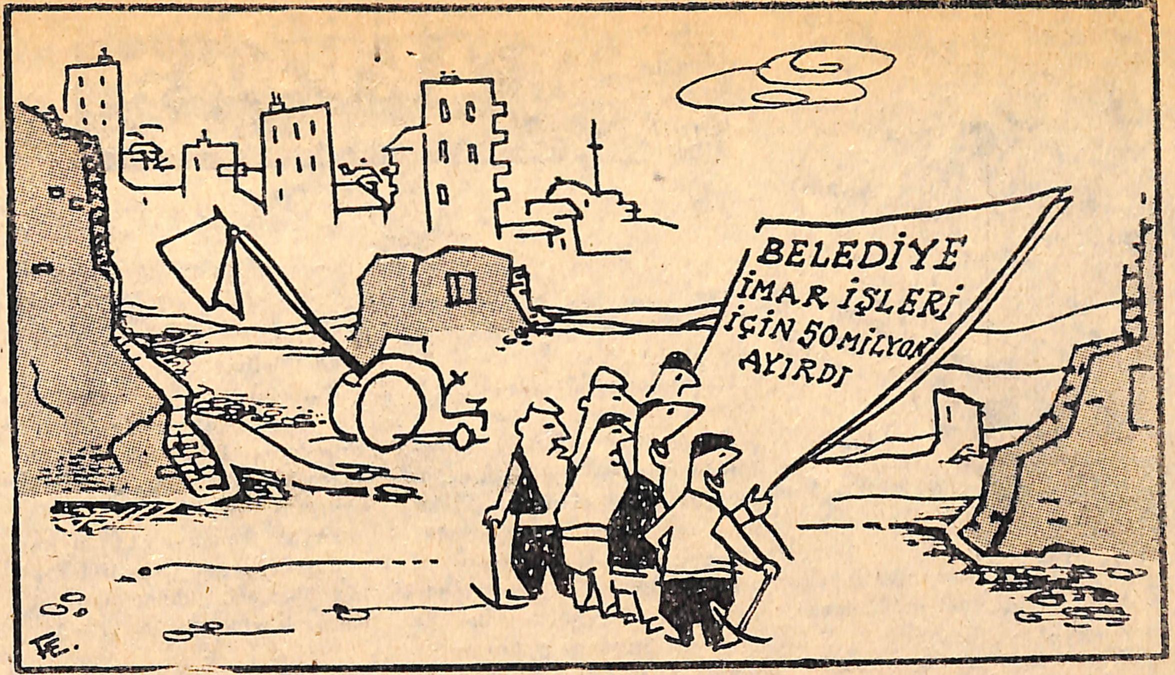
BASIN TOPLANTISINDA

Başvekil, üçüncü basın toplantısında, Kıbrıs sorusunu cevaplandırmayı Fatin Rüştü Zorlu'ya bırakmıştı.

Fatin Rüştü, bu konuda nekadar bilgisi varsa hepsini döktü. Hem de «Muallim Naci Lûgati»-nde nekadar arapça, farsca kelime varsa onlarla!

Bunalan bir başyazar:

— Oooof, dedi, Zorlu'nun Hariciye Vekilliğini zorla kabul ettirecekler matbuata!..

— Oooo.. Gene bize iş çıktı!..

ESRAR!

Gazeteler yazdı: Ankara'da iki müteahhit suçüstü yakalanmış!.. Hayır, hayır, rüşvet verirken, hile yaparken değil, esrar içerken!

Aman pek memnun olduk: Taahhüt işlerinin ne esrara, ne de esrar dalgasına hiç tahammülü yoktur!

TAT, TUZ!

Yine koltuklarımız kabardı: Otuz bir milyon kilo tuz ihraç etmişiz!

Düşünün bir kere: Sayısı aklımızda değil ama, geçenlerde de bilmem ne kadar ton şeker ihraç etmiştik!

Bir de oturmuş, tavuk yok, yumurta yok, peynir yok, kalem yok, mürekkep yok, kâğıt yok, ilâç yok diye şikâyet edip duruyoruz. İnsaf be yahu, baksanıza, bizim şekerlerimiz, tuzlarımız olmasa, dünyanın ne tadı kalacak, ne tuzu!

Duymak, doymak!

Gazetelerde çıkan bir haberden öğreniyoruz ki, meşhur bir gazinoda Streap tease oynıyan Alman güzeli Dodo'nun dansları yasak edilmiş!

Sinema önünde, Migros önünde, stadyom önünde kuyruk gördüğümüz çoktur ama, gazino kapısında kuyruk yaptırma şerefi bu çıplak dansözündür!

Dodo'nun nasıl soyunduğunu, titrek mum ışığında ne pozlar aldığını, nasıl rüzgârda alev gibi kıvır kıvır kıvrıldığını ve kıvırdığını gören bahtiyarlardan ve gördükten sonra da unutamayan bedbahtlardan dinledik!

Kadıncağızın biri, kocası ölünce çığlığa başlamış:

— Doyamadııım!.. Doyamadım!.

Feryada koşan yakın komşulardan biri:

— Canım Ayşe hanım, sâkin ol, ne yapalım, Allahın emri... Hem bunca yıllık kocan, artık bunun doyamadımı olur mu?..

Deyince, kadıncağız, bir çarşaf altında yatan ölünün üstünden örtüyü çekince, meydana çırılçıplak arslan yapılı bir erkek güzeli çıkmaz mı?..

Bu manzara karşısında, dertli kadının:

— Doyamadıııım!..

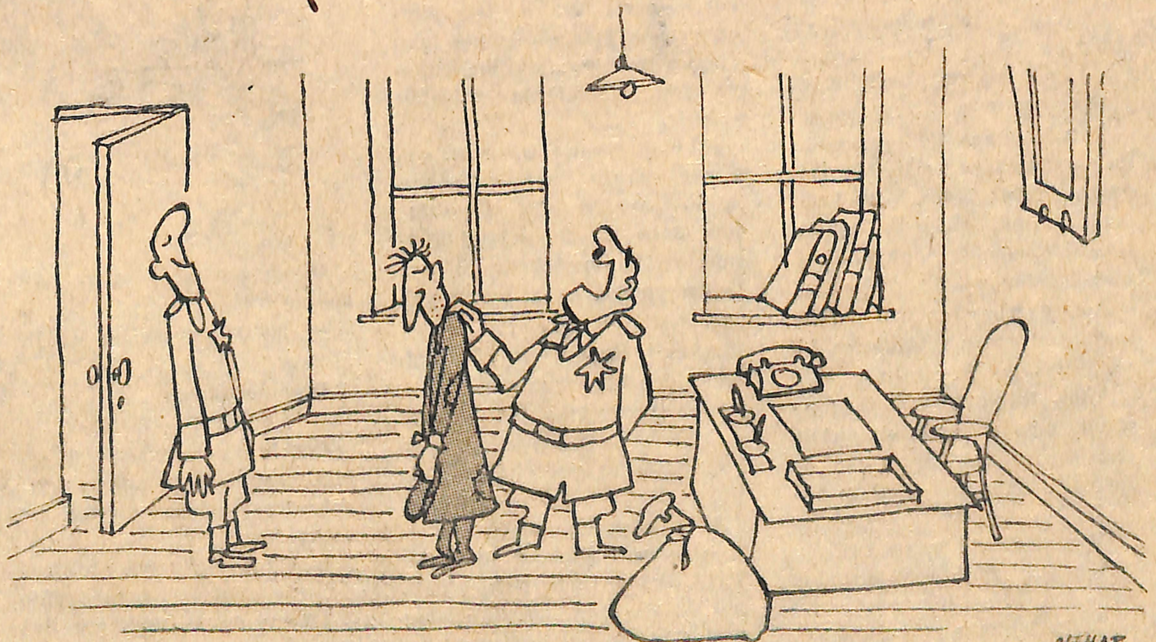
Çığlığına, küçük bir farkla komşunun çığlığı karışır:

— Duyamadıııım!.. Duyamadım!.

Tıpkı onun gibi, şimdi yasak edilen Alman dilberinin çıplak danslarına doyamıyanların feryadına da bizim gibi duyamıyanların feryadı karışıyor:

— Aaaah... Duyamadıııım!.. Duyamadım!..

Mühim zabıta vak'aları filme alınacak... — Gazeteler —

— Haydi şuna karanlık odada sessiz bir film çevirtin bakalım!..

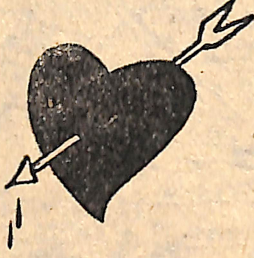

— A —

AŞK:

En geniş anlamiyle sevgi, tutkunluk: Tanrıya karşı duyulan «Aşk-ı İlâhi» den tutunuz da paraya karşı duyulan aşka kadar sayısız çeşitleri vardır.

Ecdadımız: «Aşk olmayınca meşk olmaz» demişler. Şair Fuzuli de:

Aşk imiş her ne vâr âlemde
İlm bir kıyl-ü kaal imiş ancak

Diyor...

Nasrettin Hocaya sormuşlar:

— Hiç âşık oldun mu?

— Bir kere oluyordum, basıldık!.. demiş.

Galiba en doğru tarifi de bu... Baba erenler de:

— Kadının en çok neresini seversin?

Diyenlere, Nasrettin Hocaya hak verdirecek bir kelime söylememiş midir?

Bernard Shaw bile:

— İki gencin birbirini sevmesinden ne çıkar?

Diyenlere tek kelime ile cevap veriyor:

— Çocuk!..

Cenap Şahabettin de, aşağı yukarı, aşkı böyle anlıyor, ve şu dört mısrala böyle anlatıyor:

Bir kadından geçince diğerine
Zannederdim ki aşkı bulmuştum
Usanıp buseden, kadın yerine
Maraz-ı aşka âşık olmuştum!

Kadınlar, galiba en çok ken dilerine âşıktır. Şair Nedim, durmadan aynaya bakan bir güzele:

Niçin sık sık bakarsın öyle mir'âtı mücellâya,
Acep sen dâhi kendi hüsnüne hayran mısın kâfir?

Diye soruyor.

Politikacılara gelince, onlar da âşıktır: Hak âşığı, hürriyet âşığı, fazilet âşığı, demokrasi âşığı... Ama, bütün bu aşkları tek kelimede de toplıyabilirsiniz: İktidar aşkı!

Aşk üzerine bir Fransız tekerlemesi vardır: «Gençler bil se, ihtiyarlar yapabilse!»

Ama, ihtiyarlıktaki iktidarsızlık, onları âşık olmaktan yine kurtarmaz.

İhtiyar olsam da gönlüm tazedir!

Diye şarkısı bile vardır.

Aşk, bir gönül yangınıdır. Şair:

Ey aşk, bildiğin gibi yak, yık derunumu!

Diyor. Halk dilinde de, ilerlemiş aşklar;

— Ateş bacayı sarmış!..

Diye anlatılır...

Galiba aşk ateşinin şiddetinden olacak, âşıkların çoğu, çırılçıplak yakalanırlar, ki bu duruma, polis edebiyatında: «Uygunsuz vaziyet» deniyor!

Dört yüz sene evvel böyle uygunsuz vaziyette yakalanmak var mıymış, yokmuymuş bilmeyiz ama, Fuzuli'nin şu beyti hayli mânalıdır:

Aşk ile edep değil muvafık,
Rüsvay gerek hemişe âşık!

Aşk, şairin dediği gibi, insanı yalnız rezil, rüsvay etmekle de kalmaz, aptal da eder. Onun için, kafadan silâhsızların bir adı da «âşık» dır!

★

AYAK:

İnsan vücudünün iki ucundan biri baş, biri ayaktır. Fakat başlar, ayaklara dayanarak yükselir.

Ayak, başın emrinde yürüdükçe selâmete gider. Ama,

baş ayağın emrinde olursa, iş değişir.

Ayakla baş arasındaki iş bölümü bozulursa, rahat, huzur kalmaz: Ayaklar baş olunca ve söz ayağa düşünce işlerin ne hale geleceğine yakın ve uzak tarihlerde misaller çoktur.

Akılsız başın cezasını, çok kere zavallı ayaklar çeker. Ama, ayağın aklı olmadığı için başa bir fenalığı dokunmaz ve bunun içindir ki, baş belâsı vardır, ayak belâsı yoktur.

Ahmet Haşim, en güzel şiirlerinden birinde:

Bi haber gövdeme gelmiş, konmuş,
Müteheyyiç, mütekallis bir baş!

Diye başından şikâyet eder. Ayağından şikâyet eden ise, Türk edebiyatında, Orhan Velinin Süleyman efendisinden başka kimse bulamazsınız!

Talihsiz insan baş aşağı düşer. Talihli insan ise «dört ayak» üstüne!

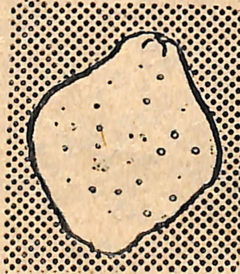
Futbolun ayakla oynandığına bakarak ayağı baştan üstün tutanlara inanmayınız. En şöhretli oyuncular başlariyle oynıyanlardır.

«Ayak öpmek», «Ayağa kapanmak» ayağı yükseltmez ama, öpenleri, kapananları alçaltarak yükseltir!

★

AYVA:

Meyva olduğu rivayet edilirse de, bahçe mahsulünden ziyade spor levazımından sayılır. Stadyomda, Spor Sara-

yında konfeti yerine sahaya ve mindere atarız. Erbabına sorarsanız «Ayva göbek» mak buldur. Eski hovardalar türküsünü bile çağırırlar:

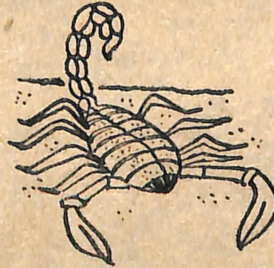
Ayva yolla, nar yolla,
Bir göbekli yâr yolla!

★

AKREP:

Isırıcı, zehirli böcek, Dere kenarında karşı kıyıya geçmek için çare düşünürken:

— Bin sırtıma, götüreyim!

Diyen kurbağayı yarı yolda sokan ve:

— Niçin yaptın bu kötülüğü?

Diye sorulunca:

— Cibilliyetim iktizası!

Cevabını veren akrep, dil bilginlerimizin iddiasına göre, «akraba» ile aynı kökten gelmektedir.

Akrabanın akrabaya akreb etmez ettiğin!

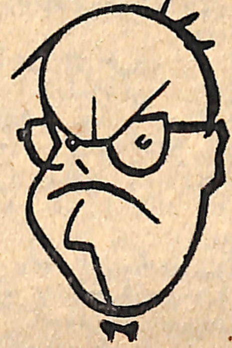
Mısraı da bu iddianın doğruluğunu ispat etmektedir.

Allah cümlemizi ikisinin de şerrinden ve zehirinden korusun!

★

ATAÇ:

Nurullah, yani Allahın nuru olduğunu iddia ederse de taife-i cinden, yahut Ye'cuc ve Me'cuc taifesinden olduğu zannolunmaktadır. Dünya lisanlarından hiç birine benzemeyen acaip bir dil konuşur.

Uçan dairelerle dünyaya gelmiş Merihli bir şair olduğu da rivayet edilmektedir.

Estepeta sepeta!

En beğenilen mısraıdır.

★

AYNA:

Dış yüzümüzü gösteren vasıtanın adıdır. Ayna icat edilene kadar kendimizi tanımaz dık. Bunun için şair:

Münferit vasıta-i rüyet iken
Göremez kendisini dide bile!

Demiş. Türkçesi: Göz, görmek için tek vasıtadır ama, kendisini göremez!

İlk aynaya bakan insan:

— Ay, bu ne?!..

Diye bir hayret çığlığı atmıştır... İşte, ismini bu çığlıktan alan «ayna» ya önceleri «Ay, bu ne» denmiş, sonra söylene söylene «bu» su kalkmış «Ay ne» «Ayna» olmuştur!

Aynanın çeşitleri vardır: Cep aynası, tuvalet aynası, konsol aynası, endam aynası, dikiz aynası!

Dikiz aynası otomobillerde, şoför ağabeylerin önünde bulunur. Müşteriyi dikizlemeğe yarar. Aynalı taksilere binen çiftlerin dikkatli bulunmaları başlarının selâmeti namına tavsiye olunur.

Argoda polise «Aynasız» derler.

Bir de «Dev aynası» vardır ki, bunu daha çok iktidara gelen particilerin Vekil odalarında bulursunuz. İsminden de anlaşıldığı gibi, bu ayna insanı olduğundan fazla ş şirmekte, dev gibi göstermektedir.

Dev aynasına bakan kişi, ilk ayna karşısında hayrette kalan insan oğlunun çığlığını:

— Ay, bu ne?!..

Diye tekrar eder ve kendi kendisine âşık olur!

Hayatımızda bir kerecik olsun bu çeşit bir aynaya bakmadığımız için insanı nasıl gösterdiğini çok şükür bilmeyiz!

Olduğu GİBİ

AMERİKA'DA siyaset adamları olsun, büyük maliyeciler olsun, isimlerinin ilk harfleriyle anılır: H.T. eski Cumhurbaşkanı Harry Truman demektir. Hattâ müesseseler bile öyle: F.B.İ., millî emniyet kuvvetlerinin adıdır. Yavaş yavaş bu moda dünyanın her tarafına yayıldı. Meşhurları isimlerinin ilk harfleriyle anmağa başladılar: geçenlerde kocasından boşanan meşhur sinema yıldızı Brigitte Bardot'dan B.B. (bebe) diye bahsediyorlar. Biraz da bebek yüzlü olduğu için.

Halbuki bu bizde eskidenberi vardı. Onlardan önce, tanınmış bir benlimizi B.B. diye anardık. Ama şimdi, daha da yaygın. Ne kadar dans yıldızı varsa, hele bunlar nekadar iyi soyunursa, isimleri de o kadar çabuk kısaltılıyor. Nana'dan N.N. (nene, yahut nine), Özcan Tekgül'den ÖT, yahut Ö.T. diye bahsediliyor.

İşte, hârika sinema çıplağımız Zülfiye Sakar'ı da V.S. adiyle tanıyoruz. Ne münasebeti var, diyeceksiniz. Ama Zülfiye Sakar onun Taşkasap'taki adıdır. Yıldız olup harikulâde vücudunu hiç görmediği, bilmediği insanlara peşkeş çekmeğe başladı başlayalı önce adını değiştirdi, sonra gidişatını. İsmi Vildan Soyun oldu. Gerçi kısaltılmışı, hiçbir kişilik anlatmıyan «vesaire» nin kısaltılmışına benziyor ama olsun, hangi yıldızın kişiliği vardır ki?

Siz V.S. nin olmıyan taraflarını değil, olan taraflarını bir görün de anlayın dünyanın Hanyasiyle Konyasını.

Netekim Ali Uyguner de gördü. Gördüğü andan itibaren de kıza deli gibi âşık oldu. Lâkin ne yapsa, ne etse, o nefis kadını perdeden başka yerde göremiyordu. Ah, bir kerecik görebilseydi... Kaç kere Beyoğlu'nda barları dolaştı. Enayi gibi kazıklandı. Sosyetenin, sanatçıların düştükleri o sokak aralarındaki Apostol, Pikabya, Niko gibi tek isimle anılan sözüm ona artistik meyhanelerde soyulup soğana çevirdiler. Sırf V.S. oralara gelir, hayranlarına görünür, masaların üstüne çıkıp Strip tease yaparak danseder ümidiyle...

Çıkmadık canda ümit vardır derler ya... Ali Uyguner de tam ümidini keseceği sırada Allah ona acıdı. Bindiği dolmuşta şöyle bir konuşmaya kulak kabarttı: kılıksız bir genç, arkadaşına:

— Dün V.S. deydim birader; diye anlatıyordu. Biliyorsun, o şimdi Erenköyü'nde tatil yapıyor. Kimseyi kabul etmiyor ama, bana söz yok tabii... Biraz bahçe belledik, hava güzel olduğu için. Ondan sonra salonda... Anlarsın artık üsttarafını. Karı bana bitiyor kardeşim. Çok zengin oldu son vurgunlarda. Esaslı beş film çıkardı. Ama, ben beş filmle insanın zengin olacağına inanmam. Olsa olsa patron zengin olmuştur. Onu kodamanlardan biri kapatmıştır Erenköyü'ne. Ne var ki, V.S. sahiden bu tatili hakketti. Hiç olmazsa sinemacılık bakımından. Yoksa vesaire hususunda hiç durduğu, dinlendiği yok kâfirin...

Hırpani, yani sanatkâr kılıklı delikanlının arkadaşı sormuştu:

— Nerede köşkü?

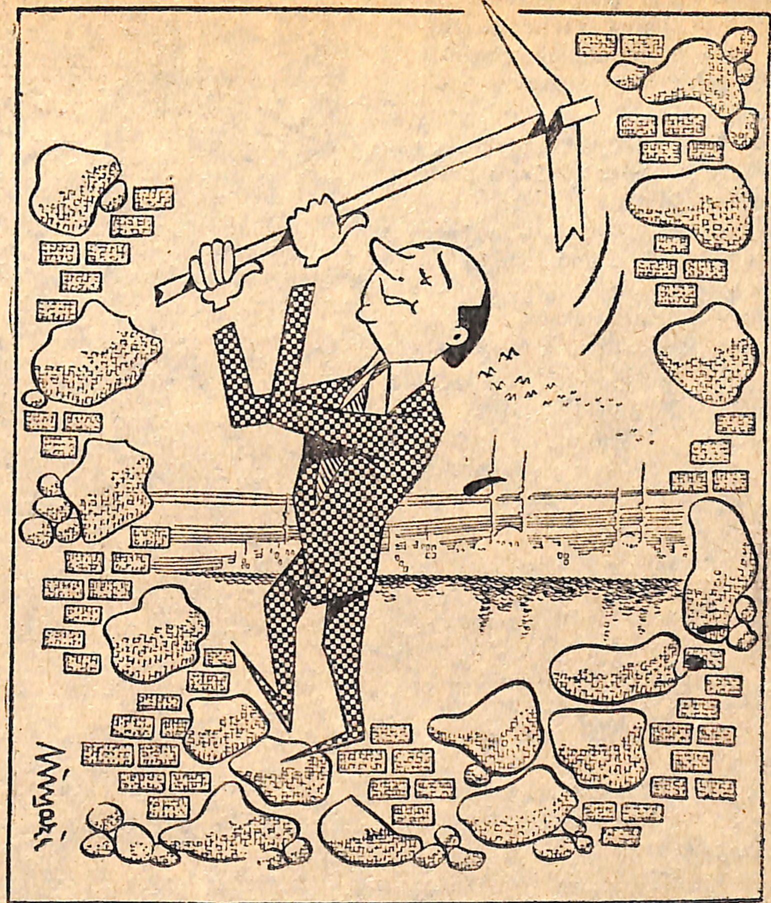
— Hani şu, Sersem Kasap'a çıkan yokuşun başındaki sağ sokakta canım. Bileceksin, eskiden Maliye Nazırı bilmem kim paşa oturmuş...

Ali Uyguner'e bu kadarı yeterdi. İşini gücünü bıraktığı gibi, doğru soluğu Kadıköy vapurunda aldı. Bir buçuk saat sonra (rötarlar dahil), Erenköyü'nde, Sersem Kasap'a çıkan yokuşun alt başındaki sağa sapan sokaktaydı. Eski Maliye Nazırı'nın köşkünü bulmakta gecikmedi. Çünkü o sokakta, bahçe içinde bir o ev vardı.

Bahçe kapısını itti. Ne bir köpek havladı ne bahçıvan cinsinden bir kimse göründü. Ali Uyguner'in yüreği hopladı: «Oh, evde yalnızdır inşallah» diye düşündü. Çünkü buralara kadar geldikten sonra V.S. a bütün sevgisini anlatmak, ondan merhamet dilemek niyetindeydi. Kimbilir, bu artist milleti yufka yürekli olur. Belki Ali Uyguner'in yakışıklı, paralı bir genç olduğunu görünce dayanamazdı.

Evin kapısındaki zile dokundu. Dokunmasiyle bir şıpıdık terlik sesi duydu. Az sonra eteği belinde, güzelce bir taze kapıyı açtı:

— Ne istiyorsun?

ASRİ FERHAT...

— Meşhur sanatkâr Vildan Soyun hamfendi evdeler mi?

— Seni tanır mı? Bildiği misin?

— Hayır, hayranıyım. Kendisiyle muhakkak görüşmek istiyorum...

— Evde değil ama...

Ali Uyguner, derhal bir on liralık çıkardı, kızın eline tutuşturdu:

— Aması filânı yok. Onunla muhakkak görüşmem lâzım.

— Gelince söylerim. Şimdi evde kimse yok...

Ali Uyguner, kızın çenesini okşadı:

— Kimse yok demek. Sen Vildan Soyun'un kardeşi misin? Çok benziyorsun ona...

— Yeğeniyim uzaktan. İşlerine bakarım.

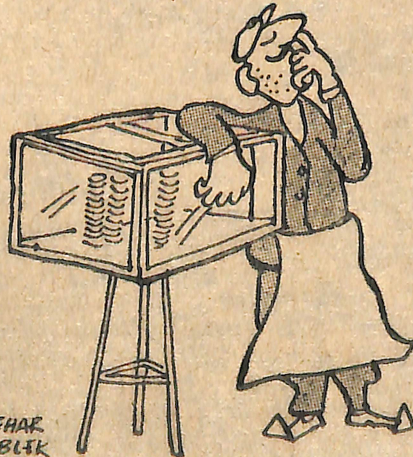
— Her işini görür müsün?

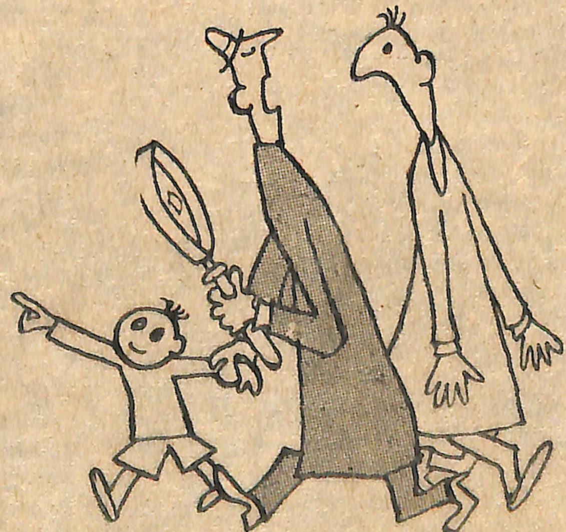
— Tabii. Ne varmış?

Ali Uyguner, yavaşça içeri girdi. Kapıyı arkasından kapadı. Önce yeğenden başlamak fena olmıyacaktı. Birkaç dakika sonra kızı, ilk odadan içeri atmıştı bile.

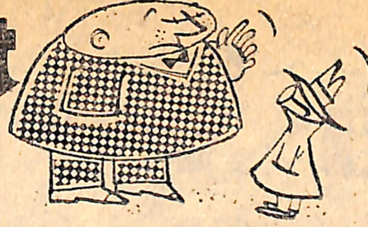
Neden sonra, sokak kapısı gümmm!! diye kapandığı zaman, Vildan Soyun, hemen yatak odasına koştu, aynanın karşısında giyinmeğe, yüzünü mubalâğalı bir tuvaletle boyayarak herkesin kendisini perdede tanıdığı çehreye bürünmeğe koyulurken bir yandan da:

— Benim ben olduğumu bilmiyordu, diye söylendi. Ne sersemler, yüzümü bile görmedikleri halde benimle seviştiklerini yayarlarken bu sersem, herkesin yapamadığını yaptı ama, ne yaptığını bilmeden... İnsanın olduğu gibi görünmesi meğer ne kadar işe yararmış...

— Yahu, böyle pertavsızla nereye gidiyorsun?..
— Çocuğa simit almağa!..

HAYIRDIR inşallah... Dün gece fazla ağır yemek de yemedim ama (hem nerde şimdi öyle mide dolgunluğu yapacak halis gıda?) şöyle bir rüyâ gördüm:

Efendim; kalabalıkça bir salondayım... Salon dersem, atmeydanı gibi yer. Balo filân değil... Anladığıma göre bir bekleme odası... Ama kimler yok! Azametinden yanına varılmayan dilenci kılıklı, hırpani herifler mi istersiniz; temiz, pak giyinmiş, şık, fakat süklüm püklüm bir köşeye büzülmüş efendiden adamlar mı?

«Acap nerdeyim ki?» diye kendi kendime sormama kalmadan, lâcivertler giyinmiş, kalantor biri yanıma sokuldu. Dik dik yüzüme baktı:

— Ne istiyorsun? dedi.

Bulunduğum yeri bilmediğim halde ne istiyebilirdim? Hiç! diyecekken aklıma geldi. Şöyle lâstikli bir cevap verdim:

— Herkes ne istiyorsa ben de onu istiyorum...

— Sayın büyüğümüzü mü görecek-sin? Tavsiyen var mı?

O zaman anladım ki, küçük adamların arasındayım! Yalnız biri büyük içlerinde, o da burada değil. Her küçük, o sayın büyüğü görmek istiyor! Kim ola?

— Ne tavsiyesi? dedim.

— Yani randevun!

— Ben randevuculardan değilim...

Adam bir daha dikkatle beni süzdü:

— Yoksa seni... tamam. O sen olacaksın. Lütfen, beyefendi, buraya buyrun...

Beni daha az insan bulunan bir odaya aldı. Buradakiler de ayni nisbetsiz ölçü içinde ya kılıksız, azametli; yahut kılığı yerinde, lâkin sünepe insanlardı. Yalnız sayıları azdı.

İçimden: «Sabret Görünmezoğlu!» dedim. Etrafımı seyrettim. O deminki lânet suratlı adam ortadan kaybolmuştu. Kimbilir, belki de beklediği nâdide ziyaretçinin geldiğini haber vermek için sayın büyüğün yanına gitmişti...

Derken, oracakilerden birisi yanıma sokuldu:

— Hoş geldiniz beyfendi! dedi. Müstacel mi?

— Yooo, dedim, hiç acelesi yok...

— Hayır, yani epey kalabalık olduk da... Sıra meselesi...

— Gaz mı dağıtılıyor?

— Pek şakacısınız efendim. Burada da sıraya riayet edilmediğini biliyoruz elbet. Af buyrun, boş bulundum...

— Kuzum paşam, burası neresi?

Adamcağız, bir an aklımdan şüphe eder gibi baktı. Sonra:

— Hacet kapısı... diye kekeledi.

— Yani sizin de bir hacetiniz mi var?

— Evet.

— Ne istiyordunuz?

— Benimki basit efendim. Gayet basit. Yüz bin liralık döviz tahsisi için ilgililer nezdinde tavassut rica edecektim, sayın büyüğümüzden...

— Müteahhit filân mısınız?

— Hayır. Bendeniz ihracat permileri mütehassısıyım.

— Teşerrüf ettim efendim.

O sırada adama biri işaret etti. Gitti. Başbaşa beni gösterip fıskos ettiler. Herif bir daha yanıma uğramadı. Ben de gayet kılıksız birine sokuldum:

— Ey, sizin dileğiniz ne bakalım? diye sordum.

Beni tepeden tırnağa bir süzdü:

— Siz özel sekreter misiniz?

— Hayır, aşçı çırağıyım...

— Aman deme? Seni Allah gönderdi bana be kardeşim... Elli bin veririm. Bana şu kâğıdı imzalât...

— Ne kâğıdı bu?

— Gümrük muayenesinde serbest vazife almak istiyorum da...

— Ne sıfatla?

— Sıfatı filân yok ağabey... Biz bu yola kellemizi koymuş adamlarız. Sayın büyüğümüz pabucunu sürürken ayakkabılarını benden alırdı. Şayet atını ben nallamasaydım şimdiye dek çoktan yaya kalırdı! Orasını da söylemeği unutma...

— Olur, unutmam...

Bu konuşmayı tesadüfen dinlemiş bir başkası da beni sekreter yerine koymuş olacak ki, hemen yanıma sokuldu:

— Bendeniz Havadan Enerji İstihsali millî kollektif şirketi müdürüyüm. Acaba envestisman politikasiyle ilgili dileğimiz son yatırımlar karşısında ne gibi bir tahavvül gösterecektir? Gerçi geçen yıl sattığımız yüz milyon hektolitre hava mukabili dört yüz bin liralık enerji istihsal ettik. Fakat bu miktar az gelmektedir. Kalkındırma fonundan bize bir yardım yapılması için...

— Ne kadar? diye kestirmeden gittim.

— Bendenize şahsan elli bin, eli bin de karıma, yirmi bin kızıma, on bin oğluma, ki cem'an yüz otuz bin kâfi...

— Bir kere meseleyi arzedelim de...

Dememe kalmadı, kanburu çıkmış; lâkin genç; gözleri parıl parıl, lâkin saçları dökülmüş bir acaip tiple karşılaştım. Beriki:

— Elimde şimdilik matlûba muvafık üç güzellik kraliçesi var. Dördüncüsünü hususi bir seansla bu akşam seçtireceğim. Şayet bir emirleri varsa... diye başladı. Dinlemedim. İleri doğru yürüdüm. Görseniz avucuma sadaka bırakacağınız bir biçare elime sarıldı:

— Aman ağabey, dedi, beni dinle... Hemen içeri alsınlar beni. Mâruzatım var. Bizim bölgede hizipler yüzünden dehşetli kaynama var. Vaktinde davranamazsak biz kaynayacağız arada. Sonra karışmam...

— Yani tehdit mi ediyorsun?

— Hayır, sadece arzediyorum. Vaziyetin takdiri sayın büyüğümüze aittir. Üst tarafı, ben bu hizmete karşılık ne alacağımı bilirim...

Nihayet, beni ilk karşılayan adam göründü:

— Baylar, dedi, sayın büyüğümüz biraz meşguller. Bugünkü randevular iptal edildi. Yarın sabah buyrun...

Sonra bana döndü:

— Siz kalın... dedi.

Kulağıma eğildi:

— Getirdiğiniz ilâçlar nerde?

— Yahu, sen enjeksiyonu yapacak olan doktor değil misin?

— Yooo... Ben gazeteciyim!

— Ne? Bir de cesaret edip söylüyor...

— Neden cesaret etmiyeyim?

— Hem kendini doktor diye tanıt, hem gazeteci olduğunu söyle... Zaten sizler değil misiniz memleketi de, bizleri de bu hale getiren? Söyle çabuk, ne istiyorsun?

— Şu hacet kapısının neresi olduğunu bilmek istiyorum. Ben nerdeyim? Bunu öğrenmeğe geldim...

Tam adam ağzını açtı. Muhakkak, Hacet Kapısı'nın neresi olduğunu söyliyecekti. Lâkin Allah cezasını versin, akşamdan üşütmüşüm azıcık. Şiddetle aksırınca, kendi sesime kendim uyandım. Anlayamadım gitti, işin aslını...

— Görünmeyen Adam —

ERKEK DEDİĞİN

Hava fevkalâde güzeldi. Kıra gitmişlerdi. Akşam oldu. Genç kızla delikanlı bir ağacın dibine serildiler. Kızın içi ümitlerle ürperiyordu. Delikanlı yere uzandı, başını genç kızın dizlerine dayadı ve:

— Sevgilim, dedi, ben nihayet bir erkeğim... Erkek milleti de akşam olunca uyur!

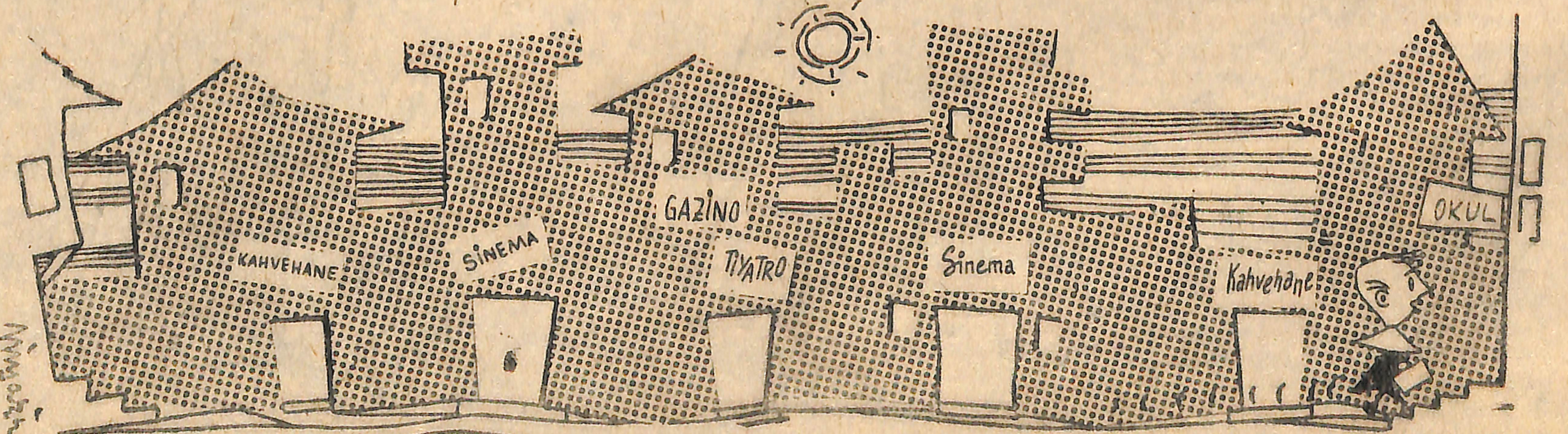

KADIN AKLI!

Genç bir delikanlı büyükbabasının tarihi duvar saatini yüklenmiş, tamire götürüyordu. Kalabalık bir caddede hızla önüne çıkan bir kadınla çarpıştı ve saat düşüp parça parça oldu.

Kadın özür dileyeceğine:

«Niye sanki diye çıkıştı. Herkes gibi bir kol saatı taşımıyorsunuz?

Sallan Yuvarlan

HARBİYE durağında otobüs bekliyorum. Paytak bir hanım teyze, elinden tuttuğu altı, yedi yaşlarındaki oğlan çocuğunu çekerek ördek yürüyüşüyle yanıma sokuldu:

— Aksaray otoposuna nereden biniliyor acaba?

— Buradan bineceksiniz.

Eğilip dizlerini oğuşturdu:

— Taaa saraydan geliyoruz,. Dizlerimin dermanı kesildi

— Aksaraydan mı geliyorsunuz?

— Hayır. Şu arka tarafta bir saray var ya, Sergiciler Sarayı mı diyorlar, nedir. Oradan geliyoruz.

— Sergi sarayına gitmiştiniz demek.

Dudakları acı bir gülümseyişle büküldü.

— Şu yumurcağın elinden çektiklerimi ben bilirim. Aslına bakarsan kabahat bunda değil ha.. Çocuk kısmı böyledir, duyunca ister tabiî. Evde annesi radyoyu açmıştı. Ev kadınlarının saati mıymış, neymiş, bilmem. Bir kadın konuşuyordu. Çocuğu nasıl beslemeli, diye bir lâf tutturdu. Çocuk için öyle bir kahvaltı sofrası anlattı ki, dediklerini yapmağa kalkşak bir çocuğun kahvaltısı bizim ev halkının üç öğün yemek masrifini de geçer. Reçeller, halis tereyağları, yumurtalar, beyaz peynirler, çaylar... Ondan sonra efendim, öğle yemeğinde çorba, zerzevat, körpe dana etinden cızbız körtesi. Zannedersin ki, radyoda konuşan hanım, bu memleketin insanı değil. Nerede beyaz peynir, nerede çay?. Beyaz peynirin tadını bile çoktan unuttuk. Çay dersen, on gündür hasretini çekiyorum. Nefes aldıkça burnuma burcu burcu çay kokuyor, yutkunuyorum. Ya şu körpe dana etinden köfteye ne buyurulur? Biz kart manda kıymasına da razıyız ama, hani, nerede? Kasap dükkânlarında tavşan kadar kuzular asılı. Bir deri, bir kemik. Haydi nefis körletmek için al da ye ama, nasıl alırsın? Bir kilo kemiğe anasının nikâhını istiyor herif!

Otobüs geldi, bindik. Hanım teyze arka taraftaki boş kanapeye oturdu, çocuğu önüne dikti. Ben de yanına oturdum. Konuşmağa devam ediyoruz:

— İşte böyle bu işler. Kadın radyoda konuştu, benim başım derde girdi. Çocuğumuz beyaz peynirin lâfını duyunca «isterim» diye tutturdu. İster ya, çocuk bu. Canı çekti tabiî. Gel gelelim, nereden bulacağız beyaz peyniri? Migrosun otomobilli dükkânında peynir satıldığı kulağıma çalınmıştı. Çocuğu yanıma alıp çıktım. Neyse, tramvay yolunda tekerlekli dükkânı bulduk. Peynir istedim. «Bizde yok. Beyaz peynir satan araba başkadır. Onu bulacaksın» dediler. E, şaştım vallâhi, peynir gemisini bilirdim ama, peynir arabasını ilk defa duyuyordum. Derken efendim, kaldırımın kenarında sağa, sola bakınırken bizim komşunun kızı çıktı karşıma. Ken disini severim ama, hoppalıkları sinirime dokunur. Peynir meselesini anlattım ona. «Buralarda yok. Beyoğlu tarafında bulabilirsiniz herhalde. Ben Sergiciler sarayında sallan yuvarlan seyretmeğe gidiyorum. Haydi beraber Beyoğluna çıkalım. Siz orada Migrosu ararsınız» dedi. Hay demez olaydı. Bizim oğlan bu sefer de «Sallan yuvarlan isterim» diye tutturmaz mı? «Nedir bu sallan yuvarlan? Sinema oyunu mu?» diye kıza sor dum. «Sinema değil. Bugün Sergiciler sarayında Amerikalı gemiciler câzibent çalacaklar da sallan yuvarlan dansı oynanacak» dedi ama, lâflarından bir şey anlamadım ki. Oğlan «Ya beyaz peynir, ya sallan yuvarlan» isterim diye terter tepiniyor. «Dur, evlâdım, ben câzibentlerin dilinden anlamam. Sallanmaktan yuvarlanmaktan da medet Allah. Vaktile büyük babanın elinden çok çektim ben o dertleri» diyorum ama, çocuk kısmı lâf dinler mi?

— Büyük babası sallan yuvarlan dansı mı yapardı?

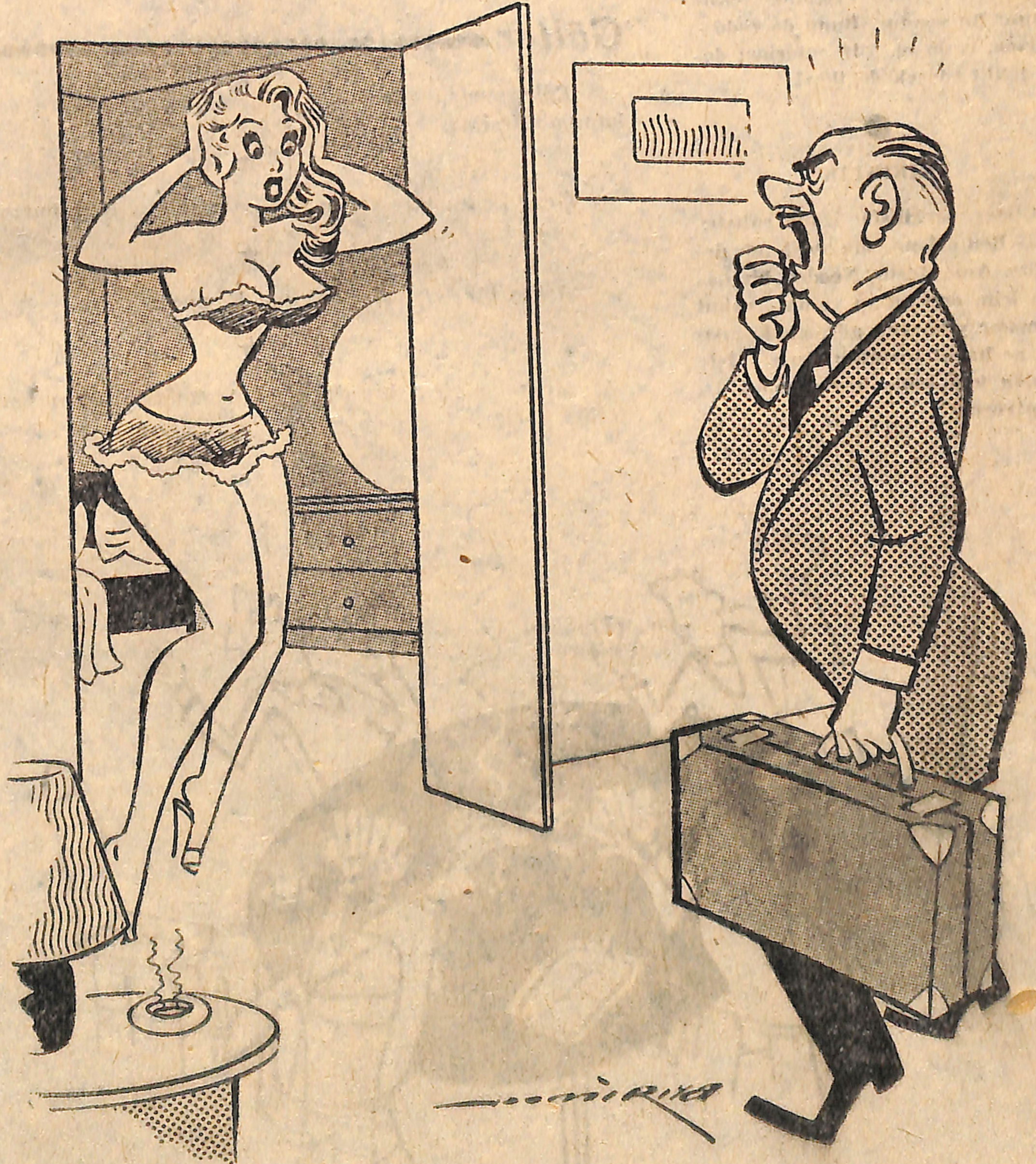
— Neler yapmazdı ki! Çok çektim rahmetlinin elinden. O yattıkça Allah sizlere ömür versin, bizim efendi iyi adamdı, hoş adamdı ama, gençliğinde işrete çok düşkündü. Her gece eve sallanarak, yuvarlanarak toz toprak içinde gelirdi. Kızın ağzından sallan yuvarlan lâfını duyunca o günleri hatırladım, tüylerim diken diken oldu. Fakat bu yumurcağa meram anlatamadım. Torunlar çok seviliyor. «Haydi gidelim bari» deyip kızın peşine takıldım!

— Sallan yuvarlan dansını seyrettiniz demek?

— Yok canım. Gemiciler çalgı çaldılar. Câzibent dedikleri o haspa da çalgı değil, gümbürtü. Kulaklarımın zarı patladı. Velâkin ne sallanan oldu, ne yuvarlanan... Sarhoşa benzer bir kimse de göremedim. Sağımızdan solumuzdan ıslıklar çaldılar, oturdukları yerde tepindiler, el çırptılar. Ondan sonra efendime söyleyim, kafamın içerisi uğuldıyarak kalkıp çıktık.. Pek iyi anlıyamadım ama, bizim vali beyefendi kurulardanmış, onun için sululari sevmezmiş Eh, sallan yuvarlan olunca da sululuk olur diye, zaptiyeye emir vermiş, yasak etmiş!

Otobüs Saraçhane durağına gelmişti. Ben inerken çocuk yine: «Babaanne, beyaz peynir isterim» diye sallan yuvarlana başlamıştı!

Cemal Refik

— Ne?.. Gece seyahatten dönen sen değil miydin?.. Aman Allahım, ya o adam kimdi?..

İYİ UYKULAR

Uykusuzluktan şikâyetçiydi. Doktor kendisine büyük bir levha yazdırıp başucuna asmasını tavsiye etti. Adam da «İyi uykular» diye bir tabelâ yazdırdı. Ertesi gün yine doktorun karşısındaydı. Kafası gözü sarılıydı:

— Dün gece de hiç uyumadım doktor, diye şikâyet etti.

— Ya, neden?

— Yazdırdığım levha kafama düştü!

●

SERSEMLİK

Ayten, Aysu'ya anlatıyordu:

— Sorma Aysel'in halini şekerim. O zengin tüccara yıldırımla vurulmuş gibi âşık oldu...

— Sahi mi?

— Sahi ya... O kadar sersemledi ki, herif onun evinde çek defterini unutmuş, onu bile geri gönderdi zavallı Aysel!

●

REKOR

Geçkin âşık, genç sevgilisini tehdid etti:

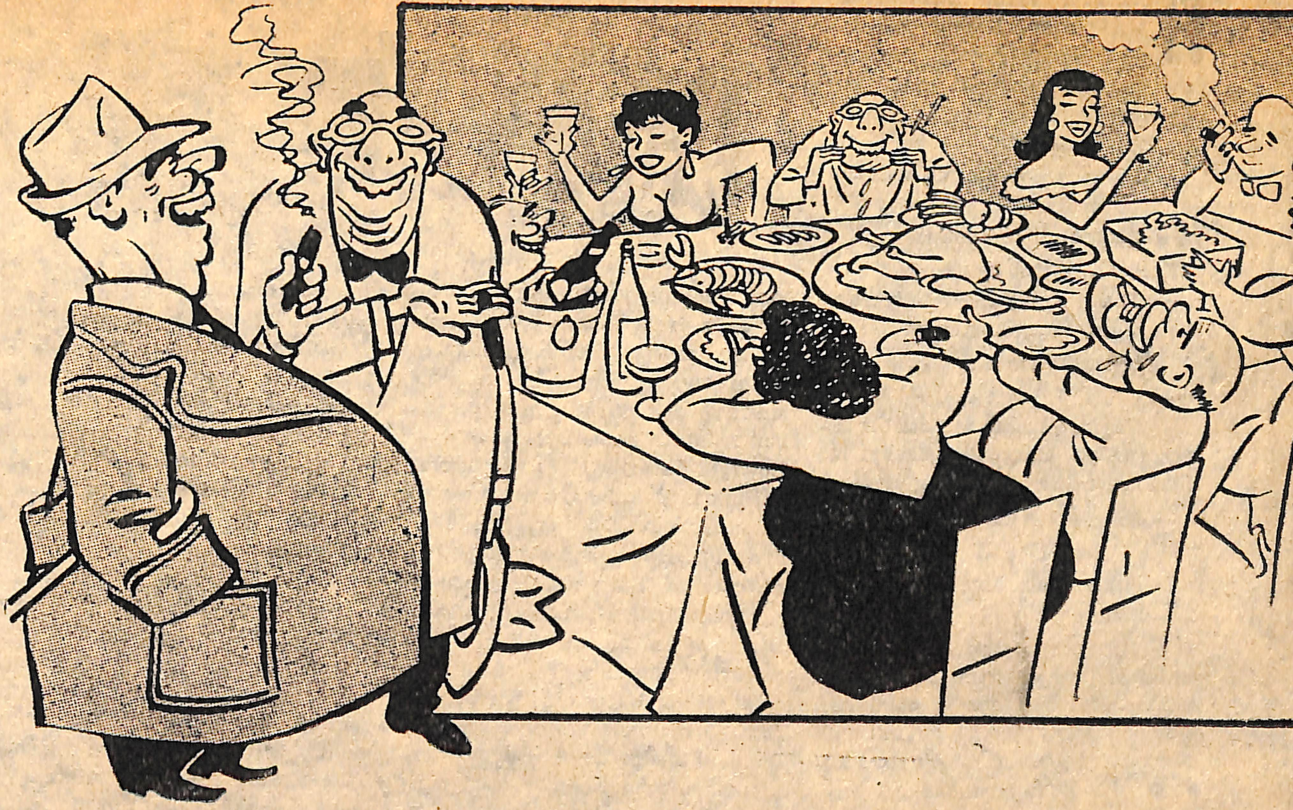
— Bak şekerim, dedi, tam yüz onuncu defa sana evlenme teklif ettim. Bu sondur. Bunu da reddedersen, emin ol, yüz onbirinci defa teklif edecek değilim!

●

KIRIKLIK

Güner, sevgilisine izaha çalıştı:

— Ben evlenmenin aleyhinde değilim. Ama düşün Necdet, bir kadın için, onu çorap yamar, yahut çamaşır yıkarken görmek kocasına ne hayal kırıklığı verir. İşte bunun için senin karın olmak istemiyorum!

— Geceleri nasıl vakit geçiriyorsunu?..
— Sık sık Hilton'a gidiyoruz, yiyor, içiyor, gülüp eğleniyoruz!..

Güller

Evlenmeden evvel gözünüzü dört açın, sonra yarı yarıya kapıyabilirsiniz.

★

Genç kadın taze şarap gibidir, mutlaka başa vurur.

★

Aşkta bir tek zafer vardır: Kaçmak.

★

Mektebe girip bir daha çıkmayanların adını bazan «Profesör» korlar.

Gençliğin yuvarlak masa toplantısı!..

Dünyada Haf

KADIN ŞOFÖRLÜĞÜ

New York'lu genç bir kadın arabasile tam trafik ışığı önünde stop etti. Bütün kurcalamalarına, gayretlerine rağmen arabayı çalıştıramadı. Bu sırada da arkasındaki araba durmaksızın klâkson çalıyordu.

En sonunda genç kadın arabadan indi ve arkadaki arabanın direksiyonundaki adama:

— Çok müteessirim dedi. Fakat her halde bu arabayı yürütemiyeceğim. Eğer siz bana bu iyilikte bulunursanız, ben de burada klâsonunuzu çalmağa devam ederim.

PAPAĞANIN BEDDUASI

Almanların Fransayı işgali sırasında idi... İhtiyar bir Fransız madamın «Gebers'in Almanlar» diye bağıran bir papağanı vardı.. Gestapo ajanlarından biri kuşun bu lâfını duyunca kadına eğer papağan bu lâfı tekrarlarsa onu öldüreceğini, kendisini de bir tecrit kampına göndereceğini söyledi. Zavallı kadıncağız rahibe koştu onun da bir papağanı vardı.. Onunla kendisininkini değiştirdi.

Ertesi gün ajan tekrar geldi ve kuşu söyletmeğe çalıştı fakat ne yaptıysa muvaffak olamadı en sonunda «Gebersin Almanlar» diye bağırdı. Bunun üzerine kuş sakin bir sesle cevap verdi:

— Allah dualarını kabul etsin oğlum.

— Geceleri nasıl vakit geçiriyorsunuz?..
— Bir yemek kitabı aldım, çoluk çocuk toplanıyor, okuyup eğleniyoruz!..

ARMUDUN SAPI

Vapur batmıştı. Bir sandalla yalnız iki k'şi, saçları sapsarı bir kızla iri kıyım bir adam kurtulmuşlardı. Adam hem kürek çekiyor, hem söyleniyordu:

— Ulan, ne tahlihsizlik be... Aksi gibi sarışınlardan hiç hoşlanmam!

KAZA

Neclâ, geçmiş olsuna gelen Leylâ'ya, kocasının perişan halini gösterdi:

— Baksana zavallıya, şekerim; dedi, ne hale geldi...

— Çarpışmada mı oldu böyle?

— Hayır, çarpışmadan sonra... Kamyonun şoföriyle çatıştılar!

HUDUD

Karı koca, o gün nikâhlanmışlardı. İlk gece yatağa girdikleri sırada, genç kadın, hiddetle kocasına bağırdı:

— Çıkar şu şahidini yataktan Allahı seversen... Vazifesinin bittiğini hâlâ anlayamamış!

ÖVÜNME

Hilton'un Roof barında, yüksek sosyeteye sonradan katılmış Kromoğulları ailesi, Gümüşgillerle lâf yarışına çıkmıştı. Bayan Gümüşgil:

— Kocam, dedi, çok iyi kürek çeker. Geçen yaz İstanbul'dan Yalavo'ya kadar kürekle gitti...

Bayan Kromoğlu, hemen atıldı:

— Bizimki de öyle yaptı. Eylûlde Bursa'dan İstanbul'a kadar hem de tek başına kürek çeke çeke geldiydi...

...n Fıkraları

ARTIRMA

Kalabalık bir müzayede salo...nda tellâl birden durdu ve ...nına yaklaşan bir adamla bir ...yler konuştuktan sonra kala...lığa hitaben:

— Bir cüzdan kaybolmuş, de... Sahibi bulup getirene 10 do... mükâfat vaadediyor.

Arka taraflardan bir Yahudi ...si yükseldi.

— 11 dolar!...

CESARET!

Genç bir gemicinin fena hal... dişi ağrıyor. Fakat bir türlü ...şçiye gidemiyordu. Günlerce ...ktikten sonra en nihayet bü... cesaretini topladı ve dişçi... muayenehanesine geldi. Fa...t sandalyeye oturduğu za...an tekrar bütün cesaretini ...ybetti...

Dişçi çok nazik bir adamdı, ...işterisine bir kadeh viski ik...m etti ve bekledi. Sonra sor...:

— Dişinizi çektirebilecek mi...iz?

— Hayır.

Dişçi bir bardak viski daha ...rdi, bunu bir üçüncü, bir dör...ncü takip etti ve nihayet şi... yarılandı. Dişçi tekrar sor...:

— Haydi bakalım kendinizde ...saret görüyor musunuz?

— Evet, dedi. Şimdi dişime ...şunacak kabadayı varsa çık... karşıma..

Dikenler

İnsanın bildiği bir hikâyeyi bilmeyenlerin ağzında dinlemesi pek hoştur...

★

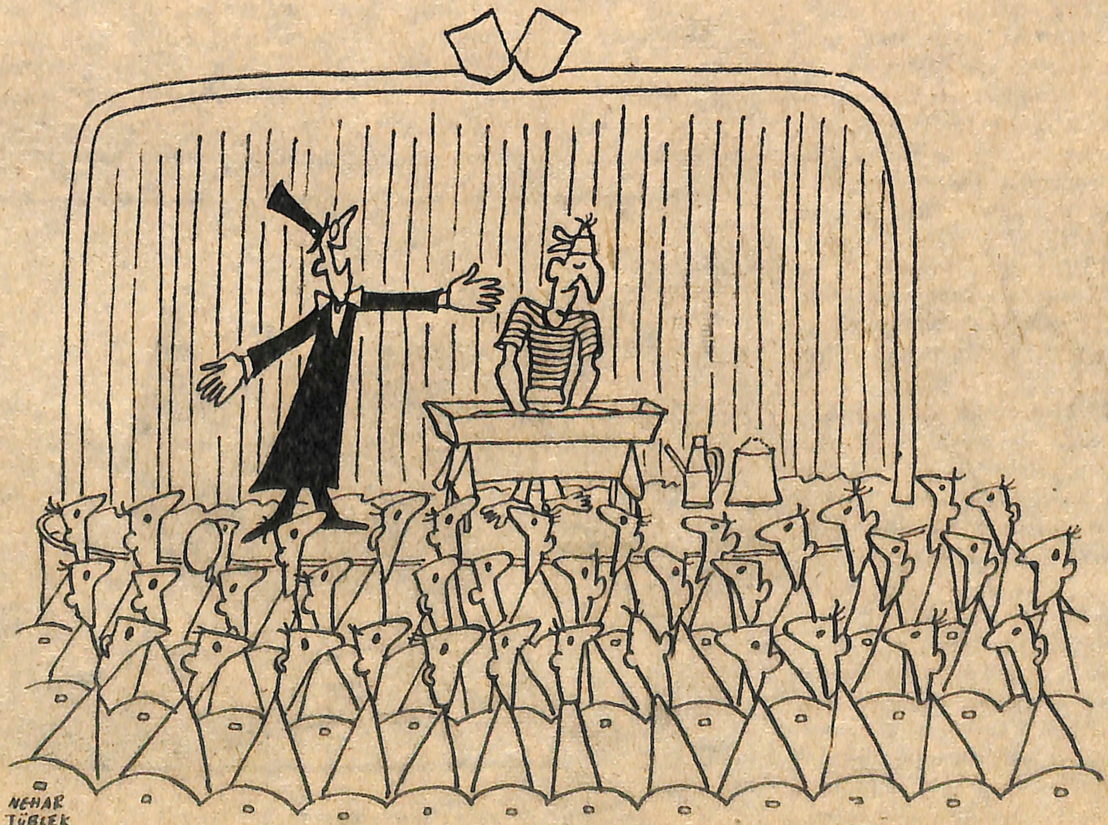
Yalan işitmek istemezsen sual sorma...

★

Aşk, bazı hallerde haksız verilmiş bir ceza gibidir.

★

Parazit, elini dahi sürmeden başkalarının hareket ettirdiği döner kapıdan geçen kimse...

Hokkabaz — Şimdi üstadım size, beyaz undan siyah ekmek çıkaracak!..

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

Pardesü Peşinde

Yazan: ERCÜMENT EKREM

DOSTUM Rasim Köprü başında, o yağmurlu ve serin havada, dal ceket, karşımda zıngır zıngır titriyordu. Yüzüne baktığım zaman onu biraz da üzüntülü gibi görünce, hasta zannettim.

Vah zavallı Rasim! Öyle acıdım ki ona, bilemezsiniz.. Biz, Rasimle, tâ küçükten beri arkadaşız. Beraber büyüdük, galiba uzaktan birâz da akrabalığımız vardır. Haniya koca karılar: Dızdığının dızdığı, art kapının mandalı demezler mi?.. İşte onun gibi.

Mesele orada değil. Bizim asıl yakınlığımız, onunla birlikte, mahalle mektebine devam ettiğimiz sırada teessüs eden ve bu güne kadar, kaymak kâğıdı kadar pürüzsüz dostluğumuzdan ileri gelir.

E, şimdi siz olun da, böyle, bu derece samimî bir ahbabınızı bu vaziyette görün ve yüreğiniz sızlamasın. Olur mu ya?.

— Yahu! Rasimciğim!. dedim; bu ne hal?.. Kırkından sonra gençlik mi taslıyorsun?

Sabahtan beri, önüne gelene izahat vermekten bıkmış, usanmış bir adam tavrile, başını yana eğdi, omuz silkti ve sustu. İsrar ettim:

— Üşüyor musun?.

Bu sefer, sinirli sinirli cevap verdi:

— Üşümez olur muyum?.. Donuyorum!

— Ey, o halde ?

— O haldesi bu!

— Pardösün yok mu?

— Hem var, hem de yok! Derdimi depreştirme, Allahını seversen! Güldüm..

— Rasimciğim! Hep biliriz o geçitleri.. Sırası geldi, biz de geçtik. Haydi, düş önüme.. Hangi tefeci acemde ise göster de, parasını ben verip kurtarayım.

Yüzüme fena fena baktığını görünce, ilâve ettim:

— Çocuk olma, Rasim! Aramızda teklif mi var? Ben senin kardeşten ileri biricik dostunum. İnsan hali bu: Eğlentide adamın üstündeki parası yetmeyiverir, kumarda kaybeder.. Daha ne bileyim? Dünyanın bin türlü hali, tesadüfün yüz çeşit dübarası olur. Bugün sana, yarın da bana... Haydi, yürü bakayım! ayıptır!.

Elim yakasına yapışmış, sürüklüyordum onu. Hızla bir silkindi, elimden yakayı kurtardı.. Korktum.

— Ayol! dedi, be adam!. Benim gibi çoluğa çocuğa karışmış, ununu eleyip, eleğini asmış herifin eğlentide, kumarda işi, tefecilerle alışverişi olur mu?. Ne münasebetsiz şeysin, neler saçmalıyorsun bazan?!.

— Peki ama..

— Aması, maması yok.. İstersen, gel şu kıraathaneye girelim de, başın ağrımızsa sana hikâve edeyim. Haydi: Şimdi de sen yürü!

Birlikte kıraathaneye girdik. Rasim ısmmak için ısmarladığı çayı höpürdeterekten hikâye etti:

— Senin anlayacağın: Dün, beni şeytan dürttü. Kanlıcadaki evimde güzel güzel oturup dururken, kendi kendime:

— Rasim! dedim, çoktan beri Sabiha hanımefendinin çayına gittiğim yok. Hanım da, bey de seni gördükleri yerde sitem ediyorlar. İşte bu gün, hazır, işsiz güçsüz oturuyorsun, kalk ta gidiver..

Ve bunun üzerine güzel güzel gittim. Bermutat, hanımefendinin evi mahşer gibi kalabalık. İkbalde insanlar oldukları için, kabul günlerinde, giden gidene. Girdim, oturdum, biraz dedikodu yaptık, bir parti briç oynadık, bir fincan sıcak su içtik, derken vapur vakti yaklaştı, Allahaısmarladık dedik, çıktık.

Ben çıkarken, loş antredeki askıda sıra sıra dizili pardösülerin içerisinde kendiminkini almıştım, fakat hava biraz ağır olduğu için gitmeyip kolumda taşıyordum. Böylece tramvaya binerek Karaköye geldim.

Vapura beş dakika vardı. Hızlı adımlarla Köprüyü geçtim ve tam kalkarken, vapura atladım. Denizin serinliği, demindenberi kolumda taşıdığım pardösüyü sırtıma giymek lüzumunu hissettirdi. Bir de ne bakayım?. Pardösü yok. Tramvayda unutmamış mıyım?

Bu sabah, erkenden İstanbula indiğim gibi, doğru tramvay deposu!

— Dün akşam, altıyı yirmi kadar geçerek Şişliden Sirkeciye giden birinci mevki arabanın içinde siyah renkli pardösümü unuttum. Acaba buldunuz mu?

Biraz araştırdıktan sonra:

— Evet, dediler.. Filhakika öyle bir pardösü bulunmuş.. Var. İsminizi söyler misiniz?

— Komüsiyoncu Rasim.. Ahmet Rasim..

— Maalesef, bize getirilen pardösünün iç çebinde başka isim yazılı: Sefaret kâtiplerinden Şefik bey.

Tuu! Gördün mü bir kere şu iki kat sersemliği?.. Şefik, Sabiha hanımefendinin oğludur. Hem yanlışlıkla onun pardösüsünü al, hem de üstelik tramvayda unut!..

İşin iç yüzünü oradaki memurlara anlatıp sordum:

— Bana onu vermez misiniz? Götürüp bizzat değiştirirdim..

— Olamaz efendim. Sahibinin kendi gelip araması nizamname iktizasıdır.

— Ama, kabahat benim.

— Ne yapalım, efendim? Sonra mesul oluruz.

Anan yahşi.. Baban yahşi.. Belki bir çeyrek saat yalvardım.. Para etmedi. Çaresiz kalınca, bir otomobile atladım, ver elini Şişli.. Sabiha hanımın evi. Şefik beyi buldum, türlü diller döküp, özürler dileyerek meseleyi izah ettim. O, henüz farkında değilmiş. Kapı aralığında asılı durduğunu girerken gördüğüm ve benim olması lâzım gelen pardösüyü getirtti. Oh, tamam!. Bu da değil.. Kısa, dapdaracık, düdük gibi bir şey. Bir de cebine bakayım ki, neler yok!.. Bir doksan dokuzlu kuka tesbih, bir lâcivert enfiye mendili, bir en'amı şerif... Yarısı yanık bir yasemin sigara ağızlığı. Sahneye şahit olan hizmetçi kızı ağzından bir sayha çıktı:

— A! Hocafendinin pardösüsü!

— Hocafendi de kim?

— Hüsam hoca. Bizim küçük birader zadeleri okutur. Anlaşılan sizinkini de, yanılıp o almış.

— Ey, şimdi?

— Zahmet olmazsa, evine kadar gidersiniz. Molla Güranide oturur. Küçük hoca deyince, kim olsa, evini gösterir.

Şefik bey kendi pardösüsü için tramvay deposuna gide dursun, ben de fırladığım gibi, yallah Molla Güraniye!

Küçük hocanın evini aramaktan canım çıktı. Nihayet buldum. Çat, kapı!

İçeriden bir kadın sesi geldi:

— Kim o?

— Hocafendi buradalar mı?

— Hayır, yok.

— Nerede?.

— Bu sabah Mersine gitti.

— Hangi Mersine? Çaycı Mersine mi?

— Hayır, Adanaya!

— Ne?!. E bizim pardösü? Dün hoca, Sabiha hanımlarda yanlışlıkla bizim pardösüyü almış.. Belki buradadır?..

Kadın, kapıyı araladı; örtülü başını uzatıp beni gözden geçirdi.

— Ay, sizin mi idi, o?

— Evet. Allah rızası için verin..

— Vah, vah!

— Ne vah vahı?.

— Efendi onu başkasının zannetti idi. Geçerken bırakıverirım dedi, aldı götürdü.

— Nereye?

— Bilmem, söylemedi.

— Hoca ne vakit gelir?

— Üç ayda dönerim, dedi idi, ama, Allah bilir!.

Ve, çat!. Kapı yüzüme kapandı..

İşte, azizim, benim pardösünün hikâyesi! **Ercüment EKREM**

ALTI AY BU!..

Televizyonda yapılan sual cevap programlarından birinde spiker bir çifte kaç senelik evli olduklarını sordu. Koca cevap verdi.

— Sekiz senelik.. Karısı atılıp tashih etti:

— Hayır sekiz buçuk senelik.

Spiker gülümsedi ve:

— Canım dedi, yarım seneden ne çıkar sanki?

Kadın telâşla:

— Ne demek ne çıkar! Unutma ki. Yedi buçuk yaşında bir kızımız var.

Diye cevap verdi.

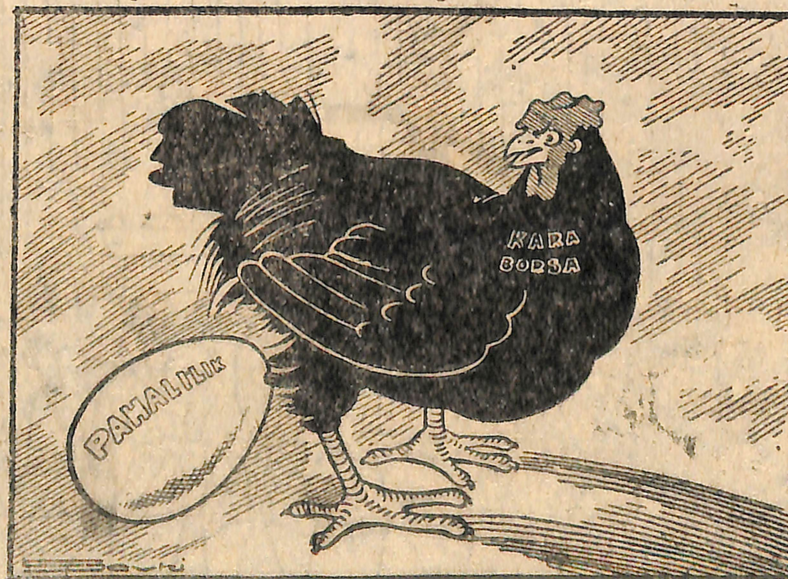
BEN UYUDUM!

Yatak odasında çocukların yaptığı gürültüyü duyan babaları seslendi:

— Siz ikiniz daha uyumadınız mı?

— Ben uyudum diye biri cevap verdi, ama kardeşim uyumadı.

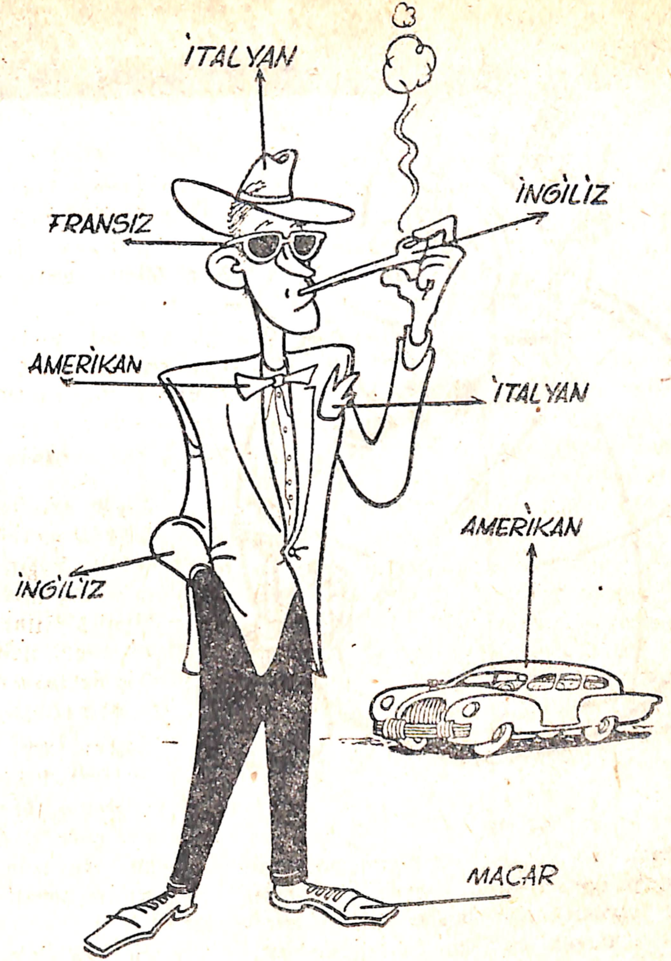
Eski muamma: Tavuk mu yumurtadan çıktı, yumurta mı tavuktan?

—Gıt gıt gıt gıdak! İnanmazsan gel de bak!...

Semih Balcıoğlu

Semih Balcıoğlu

Gazeteci — Haline şükret. Biz görüyoruz da ne oluyoruz sanki?..

Semih Balcıoğlu

DÖVİZ BUHRANI!..

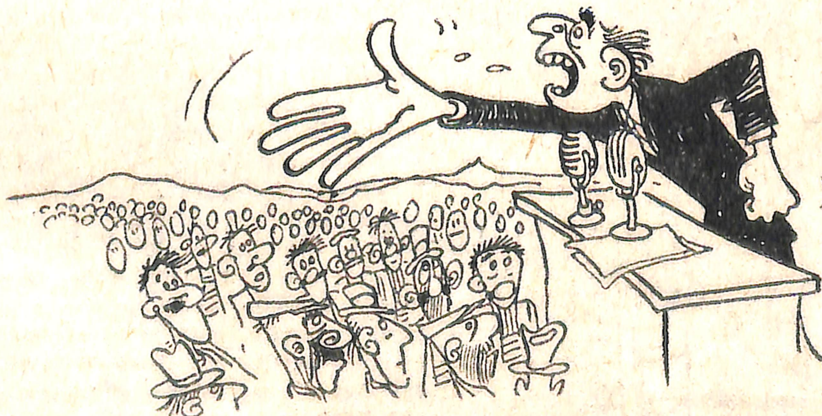
Semih Balcıoğlu

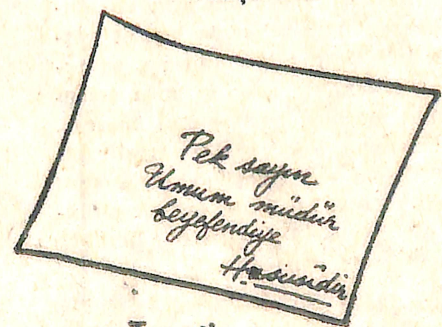
Avcı kolu

Kuşatma

Atış görevi

Torpil

POLİTİKA SAVAŞI!..

Meşhedi ile devr_i âlem

Yazan
Ercüment Ekrem Talu

— 5 —

Muhabir madam, bu verdiğim izahattan çok memnun görünüyordu. Hepsini birer birer defterine kaydetti. Karşımdaki köşede, sıcağın tesiriyle kendinden geçip şekerleme kestiren Torik'in de hüviyetini: «Haşmetlû Mazenderan hükümdarı birinci Cafer hazretlerinin baş mabeyincisi Torik-ül mülk!» olarak yazdıktan sonra, tereddütle:

— Acaba, dedi, majeste bana kısacık bir mülâkat verirler mi? Birazdan; Nis'e gelince telgrafla Amerika'ya gönderirdim.

— Baş üstüne. Şimdi kendilerinden sorayım.

Meşhediye döndüm ve:

— Meşhedi! dedim. Karı sana fena halde abayı yakmış, haberin olsun.

Dostum, bir çocuk paltosunun yakasını süslemeğe bol bol yetecek kadar kalın kaşlarını çatarak:

— Hay ivi yıhıla, menem beyle entike avratlarlan işim yohdi. Eyle diyesen ki bile! Cevabını verdi.

Tabiî bu sözleri kadına söylemedim. Yine muziplik tarafına saparak:

— Kısa olmak şartiyle Cafer hazretleri suallerinize cevap verecektir, dedim.

Bunun üzerine meraklı madam, dostumu olur olmaz suallerle sorguya çekti. Zavallı Meşhedi'nin hiç suçu olmadan, sırf benim hayalimden doğma bir sürü yalan yanlış malûmat edindi. Mazenderan devletinin Monako prensliğiyle anlaşma yapacağını, bu anlaşmanın Akdeniz müvazenesini temin için olduğunu, Mazenderan'da halk arasında hakikî eşitlik sağlamak için ihtiyar kadınların genç erkeklerle, yaşlı erkeklerin genç kızlarla evlenmeleri kanunla mecburî kılındığını öğrendi. Hele madam cenapları son malûmatı alır almaz Torik'e doğru gayri ihtiyarî öyle arzu dolu bir bakış fırlattı ki, Torik uyanık olsaydı, sağlam bir kepazelik çıkardı. Bereket versin ki, mışıl mışıl uyuyordu.

Mülâkatın sonunda, yemekte turp yemiş olan Meşhedi, gürültülü bir geğirti salıverdi.

Bir hükümdarda böyle yersiz bir hareketi hayretlerle karşılayan muhabir madama derhal dedim ki:

— Ayıplamayınız, madam! Geğirmek batı muaşeret bilgilerine göre gerçi ayıptır. Fakat Doğuda mübahtır. Hattâ Mazenderan'da ayrıca mânası vardır. Majesteleri geğirmekle mülâkatın bittiğini nazikâne işaret buyurdular.

Zavallı kadın bu yalanı da kolayca hazmetti. Bu aralık, trenimiz de (Nis) istasyonuna gelmişti. Veda ederek, indik.

SİSTE BİR MACERA

Nis'in, en kibar ahalinin dolaştığı yer olan (İngiliz gezisi) nde Meşhediyle piyasa ediyorduk. Yolun iki tarafındaki kocaman palmiye ağaçlarını göstererek, dostum:

— Bah Çekirgefendi! dedi: şu otları göresen, ne gadder cözeldi.

Boş bulunarak:

— Hangi otlar? diye sordum. Bunlar ot değil, ağaç, ayol!

— Meşhedi kızdı:

— Hansi ağaç? Ağaç beyle mi oluptur, hey guş gaffalı! Özün heç diraht görmedin?. Ağacın boyu uzun, yarpahlari ifahti. İlle beyle yarpaği beyuh olanda, biz ana ot diyeriz, ağa!

— Peki, öyle olsun, Meşhedi!

Tutup da yolun ortasında kavga edecek değilim a?.. Seyirimize devam ederek, belediye bahçesine geldik.

Sabahtan beri Torik kaybolmuştu. Benim de içimde bundan dolayı bir endişe vardı. Gerçi başına bir kaza gelmesinden veyahut yolunu şaşırmasından korkmuyordum. Lisan bilmemekle beraber, işaretle, bin türlü maskaralıklarla karşısındakini zorla kendisile ilgilendiren bu hanım evlâdı, dünyanın herhangi bir tarafında yolunu da bulunur, aç da kalmazdı. Bundan yana emin idim. Fakat polisin veya belediyenin menettiği işlerden birine kalkışır da yine başımıza bir iş açar diye korkuyordum. Nitekim birazdan anlatacağım gibi, korktuğuma uğradım.

Biz, iki ahbap, bahçenin gölgeli ağaçlarının altında oturmuş, bir yandan çalgı dinliyor, öbür yandan da Akdenizin önümüzde dalgalanan lâcivert suları üzerinde uçuşan deniz kuşlarını seyrediyorduk.

Yanıbaşımızda bahçenin kumları gıcırdadı. Dönüp baktım. Temiz ve sade giyinmiş bir adam, garsonun yanında bize doğru yaklaşıyordu. Yakına gelince bu adam nezaketle şapkasını çıkararak bizi selâmladı ve sordu:

— Mazenderan Kralı Cafer hazretleri hanginiz?

Ne cevap vereceğimi bilmeyip, put gibi kaldım. Acaba bu zat da kim oluyor ve ne istiyordu? Sonra, benim trende Amerikalı muhabir kadına alay olsun diye verdiğim yalancı bir hüviyeti nereden almıştı! İlk önce:

—Burada öyle kimse yok!

Diyecek, herifi savmayı düşündüm. Fakat onun müracaatı ebedî bir muamma halinde kalmasın diye, hiç değilse kim olduğunu ve ne istediğini öğrenmek merakına düştüm

— Siz kimsiniz, mösyö? dedim.

O cebinden bir kartvizit çıkardı ve bana uzattı. Üzerinde şunları okudum. (Jül Moşar) Emniyetten.

İçime derhal bir korku düştü.

— Mene bah dadaşım! Bu kişi ne danişir?

Diye soran Meşhedi'nin sualini cevapsız bırakarak, memur efendiye evvelâ yanımızda bir yer gösterdim. Sonra kulaklarımı dikerek konuşmamızı takip eden garsonu başımızdan defleyip memura sordum:

— Emriniz nedir, bilebilir miyim mösyö?

— Elbette öğreneceksiniz. Lâkin önceden, benim istiyeceğim malûmatı vermeniz lâzım. Bir kere Mazenderan hükümdarı kimdir? Onunla müşerref olmalıyım.

Hâlâ, alık alık bakmakta olan Meşhedi'yi göstererek:

— İşte, bu zat! dedim.

Memur ayağa kalktı, Meşhedi'nin huzurunda hürmetle (reverans) yaptı. Sonra yine oturdu ve sorgusuna devam etti:

— Siz kimsiniz?

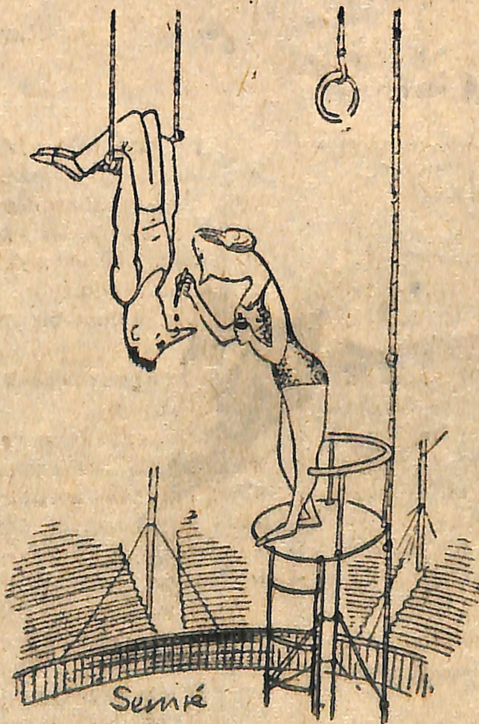
— Mazenderan vükelâsından Çekirge..

— Lütfen pasaportlarınızı görebilir miyim?

İşte, belâya şimdi çatıyorduk. Ben, böyle bir istek karşısında kalabileceğimizi asla hatıra getirmemiştim. Pasaportlarımız yanımda idi. Lâkin bunları göstermemek bir türlü, göstermek bir türlü olacaktı. Memur efendi burada, Hemedanlı tütüncü Meşhedi Cafer'le İstanbul'lu muharrirlerden Çekirge bey diye asıl hüviyetlerimizi okur okumaz, sahte ünvan kullanmak suçlarından belki her ikimizi de çalyaka karakola götürecek, başımıza olmadık işler açacaktı. Bu feci ihtimali de hesaba katarak şöyle bir düşündüm. Başladığımız komediyi sonuna kadar oynamak bana daha kârlı göründü. Ceketimin iç cebinden çıkardığım pasaportlarımı memura uzattım. Aldı, baktı, okudu ve dediğim gibi de, burada kayıtlı bulunan izahatla benim ifadem arasındaki aykırılığın sebeplerini sordu.

Önce, ne söyliyeceğimi bilemiyerek, şaşaladım. Lâkin, kendimi çarçabuk toparlayıp, dedim ki:

(Devamı var)

Yazısız!..

— Fransız —

İş adamı

Yazan: Giovanni Guareschi

Çeviren: Adnan BENK

SAM Jefferson yazıhanesine girdi, kâtibesini selâmladı, büyük masasına oturdu, daktiloyla yazılmış mektuplarını acele imzaladı:

— Bugün ne gibi işler var? diye sordu.

Kâtibe uzun bir listeyi eline aldı, okudu:

— Saat 9,46'da, Boston'da bay Smith'e telefon edilecek; saat 10'u 10 geçe, tekstil sendikası komisyon üyeleri kabul edilecek; saat 10'u 45 geçe, 36 ncı Sokaktaki kilisede bayan Emilia Brent ile evlenilecek...

Sam Jefferson irkildi:

— Ben mi evleneceğim? Niçin evlenecekmişim?

Kâtibe sabırlıydı:

— Emilia Brent'i seviyorsunuz, on yıldır da nişanlısınız.

Sam Jefferson güldü:

— Tamam, tamam, dedi. Tabii, tabii.

O anda, telefon çaldı. Kâtibe ahizeyi uzattı, Sam Jefferson kaptığı gibi bağırmağa başladı:

— Alo! Alo! Emilia, siz misiniz? Nasılsınız, sevgilim? İyi uyudunuz mu?

Kâtibe atıldı:

— Hayır, hayır. Telefon eden Boston'dan bay Smith. Kereste gönderecekti.

Sam Jefferson'un hemen suratı asıldı, bangır bangır bağırmağa başladı: bu bir utanmazlıktı, keresteler ertesi gün gelmezse o da yapacağını bilirdi.

Telefonu küt diye kapadı, telefonun kapanmasıyla beraber sendika üyeleri de içeri girdi. Görüşme bir hayli uzadı. Üyeler gittiği zaman saat on biri bulmuştu. Telefon tekrar çaldı, kâtibe ahizeyi tekrar uzattı, Sam Jefferson dinlemeğe lüzum görmeden bağırmağa başladı:

— Boşuna ısrar etmeyin, ne dediysem onu yaparsınız. Sam Jefferson'un ağzından bir söz çıktı mı, tamamdır! Yarından tezi yok, mal elimde olmalı, yoksa ben yapacağımı bilirim. Ne? Budala mı? Sam Jefferson'a budala diyorsunuz ha? Ben şimdi uçağa atlıyorum. Gelip çenenizi dağıtayım da, budalalık nasıl olurmuş, görün!

Fakat, karşı taraf bir takım anlamadığı şeyler söylemeğe devam ettiği için, başını kaldırdı, kâtibesine baktı. Genç kadın:

— Hayır, dedi, konuşan Bostonlu Smith değil; nikâhınıza giden arkadaşlarınız; yarım saattir kilisede bekliyorlar.

Sam Jefferson nihayet anlamıştı:

— Peki, peki, diye bağırdı, geliyorum, hemen geliyorum!

Telefonu kapadı, geliyorum diyen kendisi değilmiş gibi çalışmağa koyuldu.

— Bu gençlere güzel bir hediye göndermeli, not alın, diye kâtibesine emretti; bir de özür mektubu yazın, törende bulunamıyacağımı bildirin.

Kâtibenin sabrı tükenmişti.

— Hayır, diye haykırdı. Hediye falan gönderecek değilsiniz. Hemen kiliseye gitmelisiniz, evlenen sizsiniz.

Sam Jefferson bir hamlede ayağa fırladı, ulumağa başladı:

— Ne diye vaktinde söylemediniz bana? Bu ne biçim iş efendim! Sizin yüzünüzden geç kaldım işte. Çabuk, bir taksi çağırın. Çabuk. Ben dönünceye kadar da buradan ayrılmayın, anladınız mı? Çok mühim bir haber bekliyorum.

Kâtibe ağzını açacak oldu, Sam fırsat vermedi:

— Siz bana karşı gelemezsiniz, diye bağırdı. Ne pahasına olursa olsun buradan ayrılmıyacaksınız. Hem lâfı uzatmağa lüzum yok: kapıyı üstünüze kilitlerim, mesele kalmaz.

Dediğini de yaptı.

Kiliseye vardığı zaman, arkadaşları ümidi kesmişlerdi. Geç kaldığı için özür diledi, sonra da:

— Haydi, dedi, ben hazırım.

Dâvetliler hayretle bakıştılar.

— Nişanlınız nerede?

— Nişanlım mı?

— Evet, Emilia? Nerede bıraktınız onu? Niçin sizinle gelmedi?

Sam Jefferson elini alnına götürdü, sonra kayboldu.

Yazıhaneye girdiği zaman kâtibesi iki göz, iki çeşme ağlıyordu.

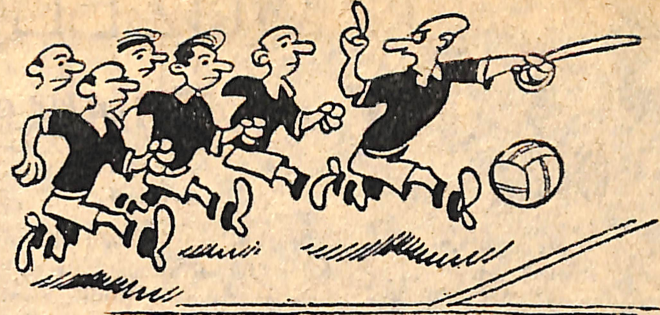
— Emilia, dedi, sevgili Emilia'm, seni on yıldır seven, seninle evlenmek istiyen Sam'ınla niye kiliseye gelmiyorsun?

Sam Jefferson ile kâtibesi Emilia Brent evlendiler. Nikâhtan sonra dâvetlilerle beraber bir gazinoya gittiler, biraz içtiler; sonra da Sam saatine baktı, irkildi:

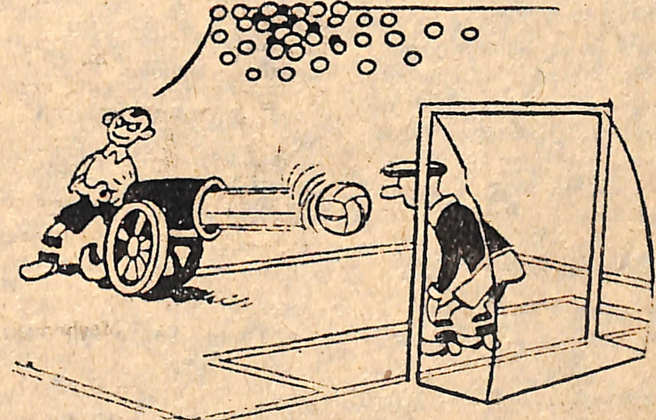
— Eyvah, beş dakikam kalmış, diye haykırdı. Tren on ikide kalkıyor. Hoşça kalın, arkadaşlar. Ben Floridaya, balayına gidiyorum.

Hemen bir taksiye atladı, gara gitti, tek başına trene bindi.

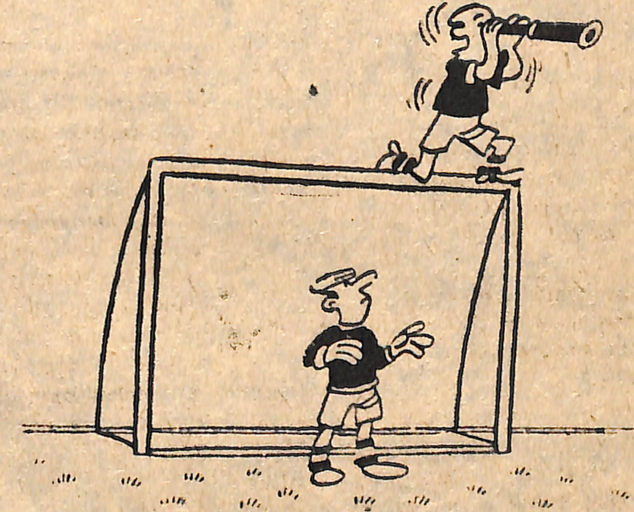
Milletlerarası Ordu Maçları

İLERİ!..

PENALTI!..

— Düşman soldan hücuma geçiyor!..

— İtalyan —

Bir Alman fıkrası

Adamın biri arkadaşına soruyor: «Kapitalizm ile komünizm arasındaki farkı biliyor musun?»

Diğeri cevap veriyor: «Hayır... bilmiyorum.»

— Öyleyse sana anlatayım: Bir akşam işten yorgun argın çıkarsın... Şakır şakır yağmur yağıyordur. Otobüs durağına varırsın. Yağmur iliklerine işlemiştir... Tam o sırada son model bir Mercedes, çamurları üzerine sıçratarak geçer. Direksiyonda, ağzında püro, şişman bir adam vardır! İşte dostum buna kapitalizm denir.

— Eh peki, komünizm nedir?

— Komünizm o da aynı şeydir, yalnız şu farkla: O otomobil senin önünde durur, şişko adam kapıyı açar: «Çok yorgun ve ıslanmış görünüyorsunuz, gelin sizi götüreyim» der. Yolda «İsterseniz bana uğrayalım. Isınır, sıcak bir şeyler yeyin» diye ilâve eder. Sizi evine götürür, tıkabasa yer içersiniz. «Geceyi de burada geçirin. Yarın sizi işinize otomobilimle bırakırım...» derse bu komünizmdir.

— Vay anasına be! Çok esaslı şey. Hiç senin başından geçti mi?

— Hayır, benim değil ama, kız kardeşimin başından geçti!

EN GÜZEL FIKRA Müsabakası

EVDE YOK

Çocuk, yeni yeni konuşmağa başlamıştı. Annesi misafirlerine karşı çocuğunun konuştuğunu gös termek için, mevzu aryordu. O sırada alacaklı bakkalın çırağı kapıdan:

— Hatice abla!

Diye seslendi, kadının parası yoktu, sonra mevzuu da bulduğundan çocuğuna, dışarı çıkıp «Annem evde yok» demesini söyledi. Çocuk dışarı çıktı ve:

— Abi, annem dedi ki, annem evde yok!

DALGINLIK

Genç adam, parası için evlendiği ihtiyar kötürüm kadınla konuşuyorlardı.

İhtiyar kadın:

— Seni çok seviyorum kocacığım, dedi.

Genç adam, bu âni ilânı aşka karşı ne söyliyeceğini şaşırıp, dalgınlıkla:

— Ben de seni çok seviyorum anneciğim, dedi.

CENGİZ ÇEREZCİOĞLU
Anafartalar cad. 940 Sok. No 17/A
İZMİR

KALEM!

Meşhur şairlerdendi: Bir meseleden ifadesi alınmak üzere karakola çağırılmıştı. Komiser sordu:

— Sanatınız?

— Edebiyat

— Geçimne vasıtanız?

— Kalem...

— Yazınız Mehmet efendi: Kalem tüccarlarından bay...

PARA VE HASTA

Bir doktora sormuşlar:

— Sizce en fena hastalık hangisidir?

Cevap vermiş:

— Kalp sektesi..

— Neden?

— Vizite almaya bile vakit bırakmaz.

KADRİYE ERİŞ
Uzgörenler sokak No. 24
Cebeci - ANKARA

ZİYAN OLMASIN

Seksenlik ihtiyar, onsekiz yaşında bir kız ile evlenir. Fakat evlilikleri pek uzun sürmez. Bir gün ihtiyar hasta olur ve ölmeden evvel karısını yanına çağırır:

— İşte ben gidiyorum, eğer ben öldükten sonra başka biri ile evlenirsen, ben mezarda fırıldak gibi dönerim, der.

Kadın altı ay sabreder, fakat yedinci ay evlenir. Aradan altmış sene geçer ve kadın da ölür. Öteki dünyada zebanileri görür, kocasının nerede olduğunu sorar. Zebani defteri açar, adamın kaydını bulur, kadına şunları söyler:

— Haa, o mu? Zavallı öldükten yedi ay sonra mezarında dönmeye başladı, biz de, ziyan olmasın diye cennete vantilâtör yaptık!

BARLAS ENGİN
Sakarya M. Çıra sok. No. 2/9
Cebeci - ANKARA

— Bu yemeği gözüm bir yerden ısırıyor ama nerden?..

BİLİYORMUŞ

Genç bir bayanla çocuğu trenle seyahat ediyorlardı. Aynı kompartımanda seyahat eden adam sordu:

— Çocuğun babası da esmer miydi?

— Bilmiyorum, dedi kadın, tünelden geçiyorduk...

BARLAS ENGİN
Sakarya Mah. Çıra S. No. 2/9
ANKARA

TULÛAT YASAĞI

Sultan Hamit zamanında bir aralık tiyatrolarda tulûat oynanması yasak edilmişti. Rahmetli Kel Hasan, ne yapacağını şaşırdı. Çünkü işi gücü tulûat yapmak, oyun esnasında kendiliğinden bir takım nükteli sözler bulup halkı güldürmekten ibaretti. Yasağın devam ettiği sıralarda bir gece şüklüm püklüm rolüne çıkmıştı. O sırada oyun icabı sahneye getirilen bir eşek, kuyruğunu kaldırarak tahtaların üzerini kirletmesi üzerine Hasanın tuhaflık damarları depreşerek şöyle bağırdığı duyuldu:

— Bre esrsem hayvan. Senin tulûat yasağından haberin yok galiba!..

SERTAÇ ERBAŞI
Hukuk Fakültesi
ANKARA

MAKAM ŞEREFİ

Sultan Aziz'in huzurunda bir gece hokkabaz oynarken, Sadrâzam Âli Paşa da yanındaymış, bir ara Sultan Aziz, hokkabazın başındaki külâhı Âli Paşa'ya göstererek:

— Âli, bak demiş, ne güzel külâh... Bunu başına koyar mısın?

Âli Paşa, padişahın bu sözlinde ciddi olduğunu görünce:

— Emir padişahımındır, diyerek ayağa kalkmış ve cebindeki sadaret mühürünü çıkarıp padişaha uzatmış ve külâhı almak üzere hokkabaza yaklaşırken Sultan Aziz sormuş:

— Bu ne demek?

Âli Paşa, gayet soğukkanlılıkla:

— Sultanımızın sadaret makamını işgal etmek gibi bir vazife üzerimde oldukça başıma hokkabaz külâhını giyemiyeceğimden, evvelâ kendimi bu vazifeden azlettim.

ALİ ERÇİN
Sümbül sokak No. 8
Levent - ŞEHİR

ikramiyeli grup mevduatı

% 25 mutlak isabet!

- Ömür boyunca aylık irat
- 30.000 liraya kadar iş sermayesi
- Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
- 200.000 liralık para ikramiyesi
- Ayrıca umumi keşidelere iştirak hakkı

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI
Bir istikbal temin eder.

TÜRK TİCARET BANKASI

BEKTAŞİ Fıkraları

AY'I GÖR DE TUT

Bektaşinin biri Ramazanda oruç tutmak istemez. O zaman da «Ayı gör de tut, ayı gör de ye» derlermiş. Bektaşi de ay görüp de oruç tutmamak için, mutfağa sağlanmış. Şöyle kafasını kaldırıp bacadan bakınca kameri görmesin mi O zaman sinirli sinirli söylenmiş:

— Hey mübarek gözüme mi gireceksin, demiş.

FİLİZ EREN
Reşatbey mahallesi 233 sok. No. 7
ADANA

★

SİGARAYA ATEŞ

Bektaşinin biri bir gece kafayı iyice çekip evine doğru ilerliyormuş. Elindeki sigarasını yakacak ateş bulamadığından caddede sağına soluna bakarken biraz ilerde uzun boylu bir adam görüp yanına gider ve:

— Erenler, biraz eğil de şu sigaramı yakayım, der.

Hiç cevap alamayınca aynı sözü bir kaç defa tekrar eder. Ateşin hâlâ gelmediğini gören bektaşi kızgın kızgın başını kaldırdığı zaman elektrik direğinin altında olduğunu görür.

BOZULMAYAN NAMAZ

Üç Bektaşi beraberce namaz kılmak için camiye girerler ve yanyana namaza dururlar.

Ortadaki Bektaşi, arıdan müthiş korkarmış. Tesadüfen camiye giren bir arı ortadaki bektaşinin göğsüne konmuş. Namazda olduğunu unutan Bektaşi, âniden sıçrıyarak arıyı eliyle kovar ve yüksek sesle:

— Bre mübarek hayvan, üzerimden git ki namazımı bozacaksın, der.

Bunu duyan sağ tarafta namaz kılan Bektaşi, okuduğu namaz suresini yarı bırakıp yüksek sesle ve önüne bakarak:

— Arkadaş, namazda olduğunu unutma. Yüksek sesle konuşmak namazı bozar, demiş.

Sol taraftaki Bektaşiye konuşacak lâf kalmadığı için yüksek sesle ve kendi kendine:

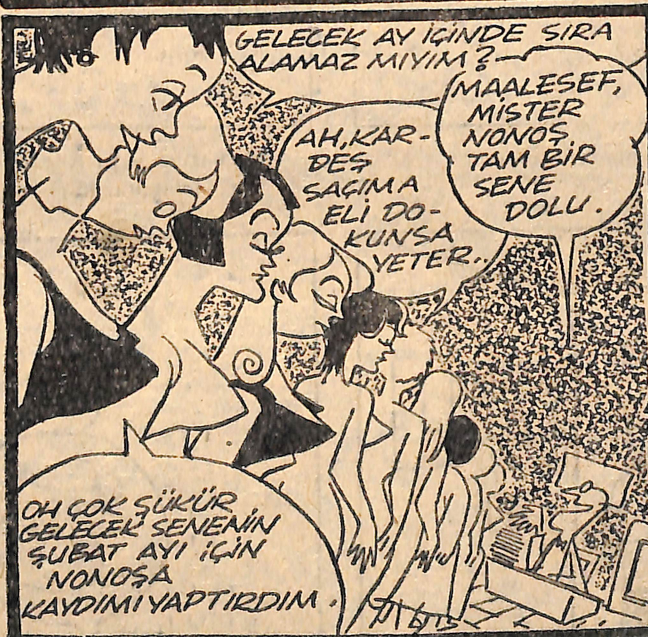
— Helelki ben konuşmadım, benim namazım bozulmadı, deyip rükua eğilmiştir.

YUNUS ÖZULU
Edebiyat Fakültesi Türkoloji
No. 9010 Beyazıt - ŞEHİR

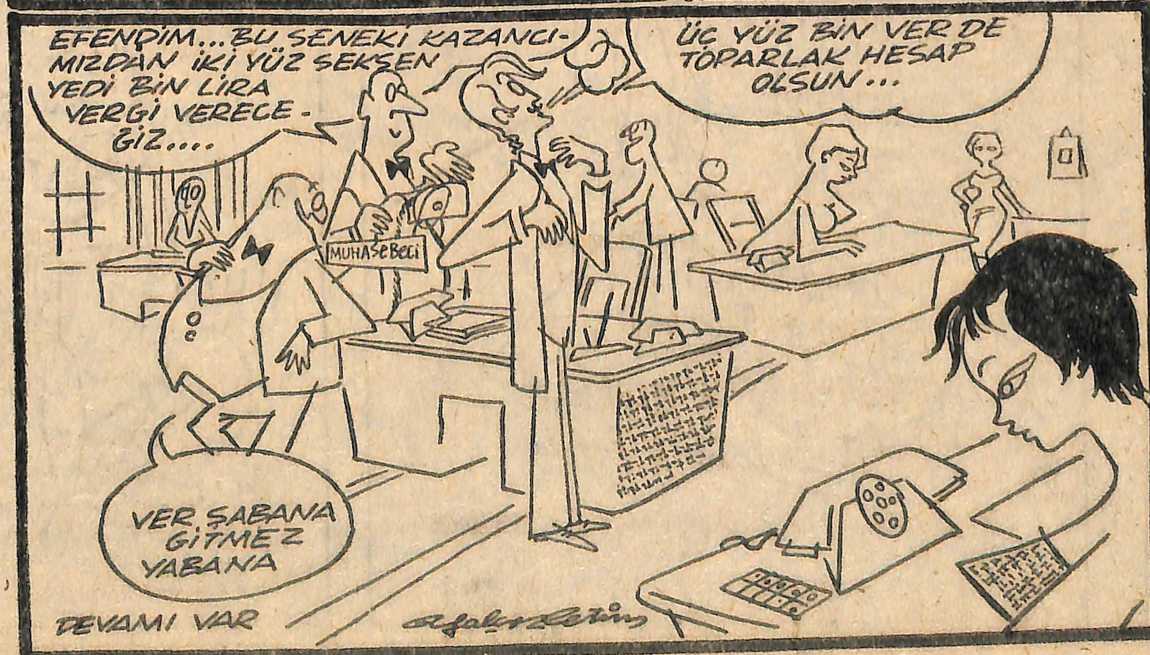
Berber Nonoş

YAZAN: SERBERBER ÇİZEN: YALÇIN ÇETİN

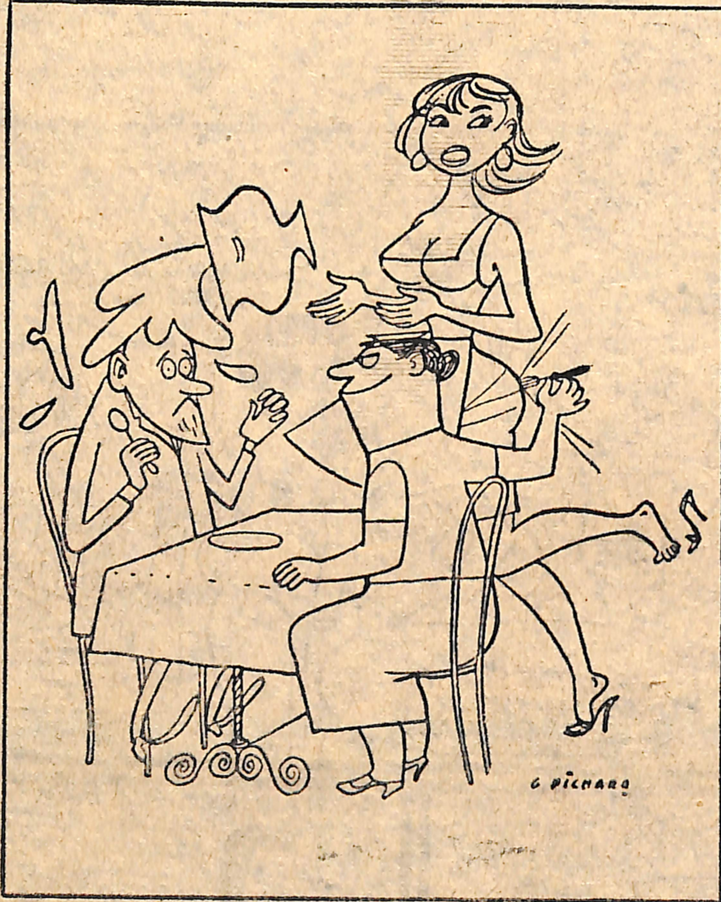

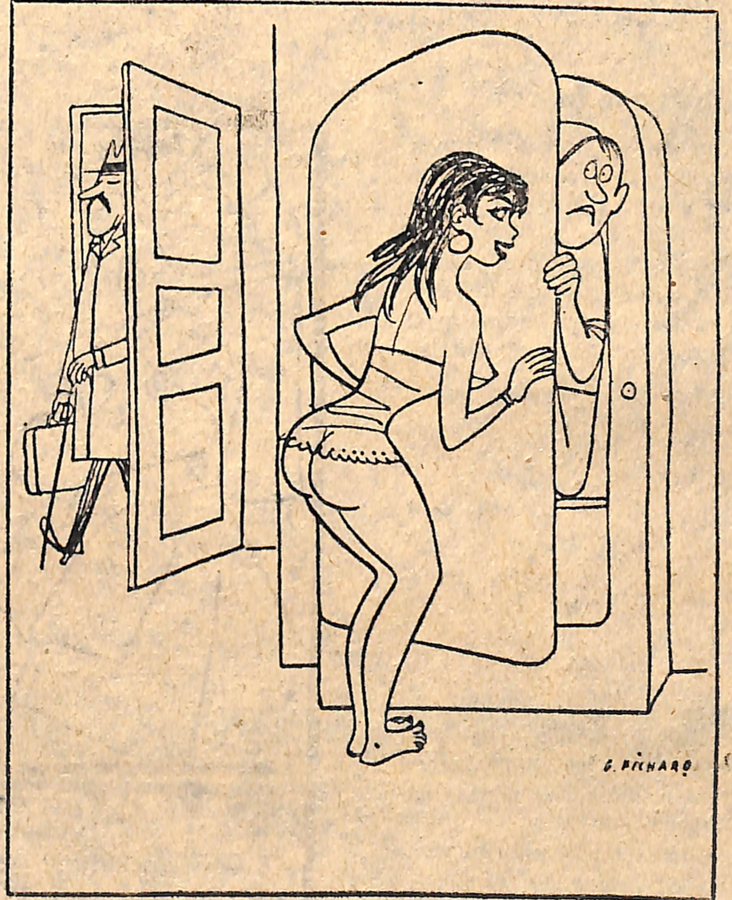

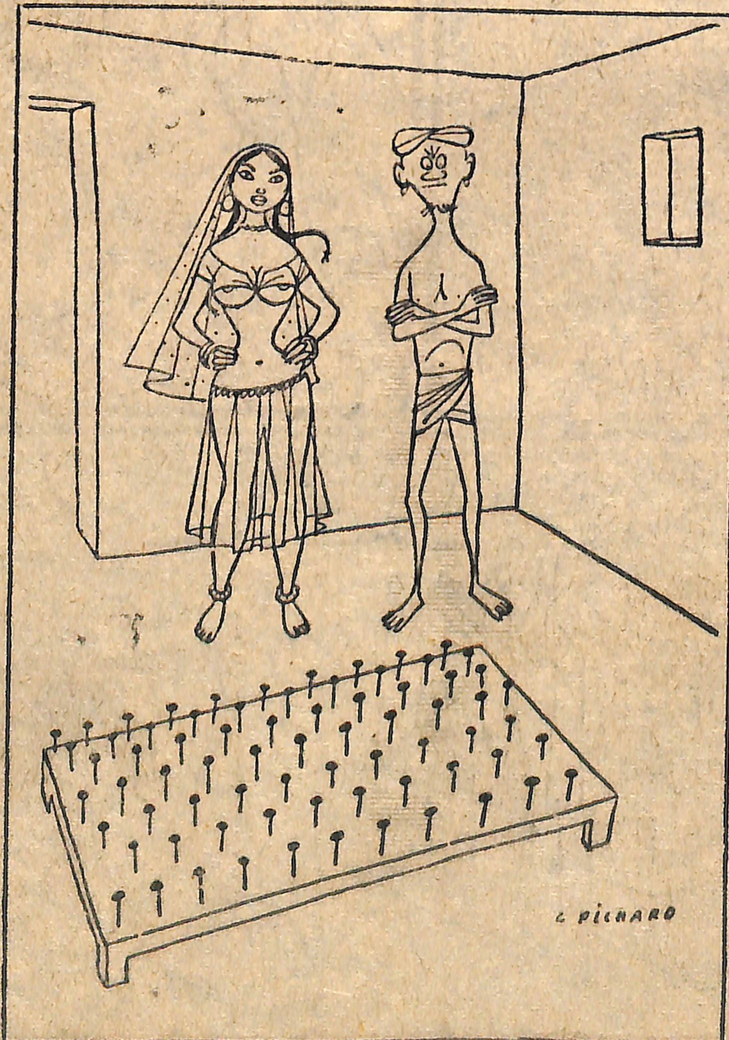
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

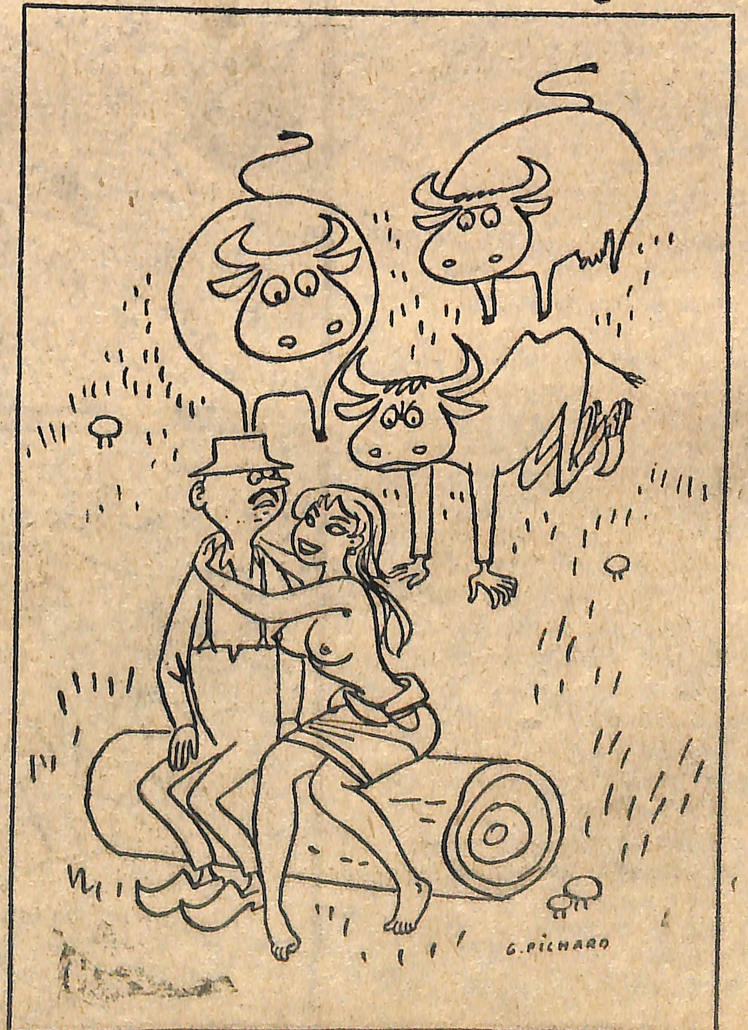
— Nasıl, hizmetçiden memnun musun kocacığım?..

— Rahatına bak! Kocam soğuk şey içmez! En aşağı üç gün buz dolabının kapısını açan olmaz!..

— Hangi münasebetsiz bu haltı yedi?..

— Kocanın panayırda olduğuna emin misin?..

— Fransız —

GÖRÜNÜŞÜ GÜZEL...

tadı da güzel!

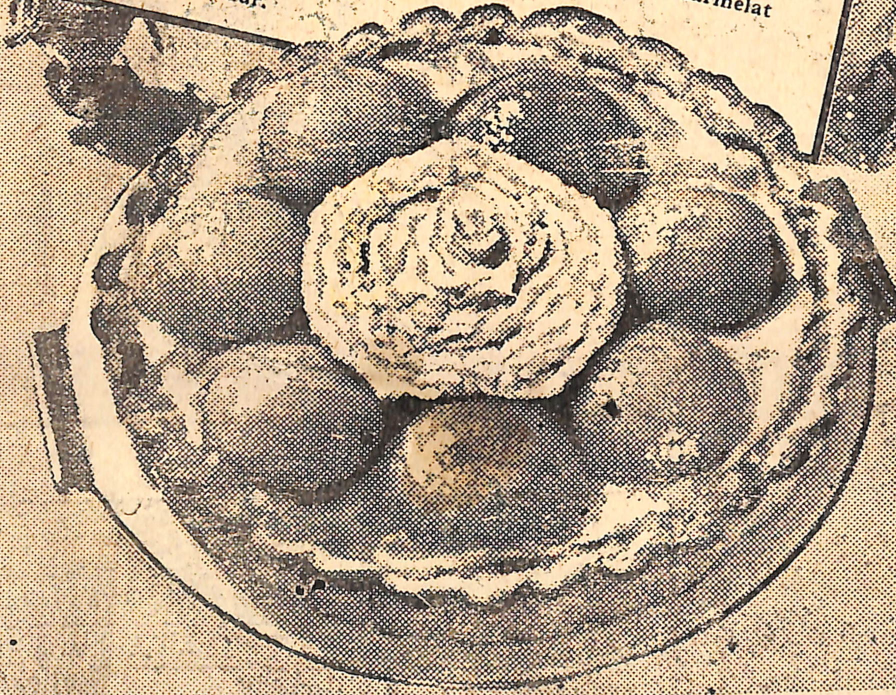
İşte, bugün, SANA ile hazırlayacağınız hafif ve nefis bir tart. Ekmeğin üzerine de bol SANA sürünüz; bisküvi ve en leziz yemekleriniz için de daima SANA kullanınız.

ŞEFTALİ TARTI

KULLANILACAK MALZEME: 250 gr. un, 125 gr. SANA, 100 gr. pudra şekeri, 50 gr. çekilmiş badem, 1 yumurta, biraz limon kabuğu rendesi, bir kutu şeftali kompostosu, bir küçük kavanoz ayva marmelatı, 100 gr. krem şantiyi.

YAPILMASI: SANA, pudra şekeri ile ezilir, yumurta, badem, un, limon rendesi karıştırarak hamur haline getirilir. Yağlanmış tart kalıbına yerleştirilir, kabarmaması için ortası kuru nohut ile doldurularak pişirilir, nohutlar dökülür, tart kalıptan çıkarılır, soğutulur, içerisine marmelat konur, üstüne şeftaliler dizilir, üzerine de krem şantiyi konur.

Graf...

S. 64

1957 *yılında*

1 Milyon LİRA

20 EV ve APARTMAN DAİRESİ

HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI VERİLİR.

AKBANK

Hesap açtırmakta acele ediniz

MEVDUAT SAHİPLERİNE EN FAZLA MENFAAT SAĞLAYAN BANKA

APARTMAN DAİRELERİ

ZENGİN PARA İkramiyeleri

Yünlü-pamuk satışlarımızda %10 TENZİLAT

SÜMERBANK

Akbaba Mizah Yayınları: 19

UÇAN DAİRELER

Yazan:

ADNAN VELİ

En acı tenkitleri, en tatlı kahkahalarla yapan kitap. Biribirinden güzel, biribirinden neş'eli mizah hikâyeleri, Büyük cep kitabı,

2 LİRA

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP
Adres:
Klotfarer Cad. No. 8-1, Daire: 3
Belediye - İstanbul
Telefon: 22 18 11
Abone:
Seneliği 25, altı aylığı 12,5 L.
Fiyatı 50 kuruş
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

— Aman ne güzel şapka... Kuzum bayan, nereden aldınız?..

AKBABA MİZAH YAYINLARI:

Düğün Gecesi

Üstad Orhan Seyfi Orhon'un biribirinden güzel mizah ve hiciv hikâyeleri. Büyük cep kitabı, 2 lira.

* * *

Macun Hokkası

İngiliz mizahının şaheseri. Bütün dünya dillerine çevrilmiş, milyonlarca satılmış roman.

Büyük cep kitabı, 2 lira.

* * *

Mizah Hikâyeleri Antolojisi

DÖRDÜNCÜ CİLT

Cemil Cahit Cem, Rakım Çalapala, Zahir Güvemli, Haldun Taner

En güzel hikâyeleri.. Fiatı 1 lira.

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

VB

VAKIFLAR BANKASI